SỐ 10, THÁNG 01/2021

EPOCH TIMES TIẾNG VIỆT

GIÁO DỤC & ĐỜI SỐNG

JEANNE PROVOST/SHUTTERSTOCK

Jim Owen, tác giả của cuốn "Đạo đức cao bồi" đã chỉ ra những điều cơ bản làm nền tảng cho quy tắc cư xử ở phương Tây cổ. Họ chỉ đơn giản là làm việc chăm chỉ, biết đúng sai và tuân theo Quy tắc Vàng.

Các bà mẹ, *đừng để chàng cao bồi lớn lên vẫn là lũ trẻ con*

JEFF MINICK

Ca khúc "Mamas Don't Let Your Babies Grow Up to Be Cowboys," (tạm dịch: các bà mẹ, đừng để con bạn lớn lên thành cao bồi) do Ed và Patsy Bruce sáng tác, đã trở thành một bản hit vào năm 1978 qua sự thể hiện của danh ca Willie Nelson và Waylon Jennings. Lời bài hát cảnh báo các bà mẹ nên chống lại cuộc sống cao bồi:

Các bà mẹ, đừng để con bạn lớn lên thành cao bồi
Đừng để chúng chơi guitar hay lái những chiếc xe tải cũ
Hãy để chúng là bác sĩ và luật sư hay những nghề tương tự
Các bà mẹ, đừng để con bạn lớn lên thành cao bồi
Vì chúng sẽ không bao giờ ở nhà và chúng luôn cô đơn
Kể cả khi ở bên cạnh người chúng yêu thương.

Giống như nhiều tác giả khác, tôi viết đề tài này để ứng phó với nạn dịch đang ngày càng ảnh hưởng đến văn hóa của chúng ta: Đó là sự thiếu vắng vai trò của người cha trong gia đình. Không có mẫu hình người đàn ông, đặc biệt là người cha, nhiều nam thanh niên cho thấy họ thiếu nam tính. Kết quả là các em thường xuyên bỏ học, trốn tránh các cam kết, sống không có mục đích, và thay vì chuẩn bị cho sự trưởng thành thì các em lại dành cả tuổi thanh xuân để tìm kiếm niềm vui và giải trí. Có cậu bé 12 tuổi dành nhiều thời giờ mỗi ngày chơi trò chơi điện tử và vẫn cứ tiếp diễn lối sống như vậy trong 15 năm tiếp theo.

Mặc dù nền văn hóa của chúng ta thực sự cần đàn ông tham gia vào việc nuôi dạy các bé trai, nhưng nếu chúng ta muốn khôi phục bản lĩnh đàn ông, chúng ta cần sự giúp đỡ của cả phụ nữ.

Chúng ta cần những hình mẫu người đàn ông tốt để hướng dẫn các chàng trai trẻ bước vào tuổi trưởng thành.

Còn các bà mẹ thì sao? Họ có thể đóng vai trò gì trong việc phát triển sức mạnh và nam tính cần có của con trai mình?

Một thế hệ trẻ mỏng manh như bông tuyết

Gần đây, khi ngồi cà phê nơi tôi thỉnh thoảng ghé thăm, tôi nghe một người phụ nữ thể hiện sự thất vọng lẫn ngạc nhiên về một trong những nhân viên của mình. Cô nói về một cậu thanh niên 20 tuổi, đã đưa mẹ đến chỗ làm để thảo luận về những vấn đề mà con trai bà ấy đang gặp phải trong công việc.

Thật không tốt!

Hầu hết chúng ta đã từng nghe nói về những "bà mẹ trực thăng" (helicopters moms), những người gọi đến các giáo sư của các trường đại học để phản đối việc con trai họ bị điểm kém hoặc bị kỷ luật. Một số thanh niên này đã đủ tuổi để mua bia, lái xe hơi và nhập ngũ, nhưng phải dựa vào mẹ để đấu tranh thay cho mình.

Khi chúng ta coi những người đến tuổi người trưởng thành là trẻ em, chúng ta đang tạo ra thứ mà C.S. Lewis gọi là "người đàn ông không có cơ ngực".

Đàn ông và những bà mẹ mạnh mẽ

Lịch sử cổ đại lẫn hiện đại cho thấy rất nhiều bà mẹ đã nuôi dạy con trai cách để bước vào cuộc sống đầy khó khăn.

Khi tiễn con trai hành quân ra trận, các bà mẹ Spartan đã thét lớn: "Hãy trở về cùng với chiếc khiên của con" hoặc "Hãy trở về trên chiếc khiên của con", nghĩa là hãy trở về trong danh dự nếu còn sống hoặc nếu hy sinh thì là một sự hy sinh dũng cảm.

Thời La Mã Cổ đại, bà Cornelia

Tiếp theo trang 7

KOLLSD/PIXABAY

Carpe Diem: Nâng niu món quà 'Hiện tại' trong *năm mới*

"Mãi mãi là bao gồm hiện tại"
—Emily Dickinson

JEFF MINICK

Trong cuốn sách "When Life Gives You Pears: The Healing Power of Family, Faith, and Funny People" *("Khi cuộc đời trao cho bạn quả lê: Sức mạnh hàn gắn của gia đình, niềm tin và những người vui tính")*, Jeannie Gaffigan – người vợ và cộng sự viết kịch bản của diễn viên hài Jim Gaffigan, đồng thời là mẹ của 5 đứa trẻ – đã kể về cuộc chiến của cô với một khối u não được bác sĩ mô tả có "kích thước bằng một quả lê".

Bằng giọng văn hài hước, cuốn hồi ký của cô đưa chúng ta đi qua những thử thách dài của cô ấy. Nó là một cuốn cẩm nang sâu sắc cho bất kỳ ai đang phải đối mặt với một cuộc phẫu thuật lớn trong đời. Cuốn sách cũng là lời cảm ơn đến gia đình, bạn bè, các linh mục, nữ tu, và các nhân viên y tế đã giúp cô vượt qua khoảng thời gian khó khăn.

Jeannie chia sẻ rằng căn bệnh này đã giúp cô có sự chuyển biến trong nhận thức về những giá trị sống. Buộc phải nằm trên giường hay ngồi trên ghế suốt tuần này qua tuần khác, người phụ nữ vốn luôn tất bật với những lịch trình và hạn chót trong công việc, nay phải đối mặt với nỗi chán chường của sự vô dụng và ốm yếu. Những người khác giúp cô đảm đương việc nhà. Trong một thời gian dài, cô không thể làm việc. Tệ nhất là, cô phải nhờ người nhà và người trông trẻ chăm sóc con cái cho đến khi cô bình phục.

Gần cuối cuốn sách, Jeannie viết: *"Tôi biết ơn khối u... Thật là một suy nghĩ kỳ lạ khi bày tỏ lòng biết ơn đối với một thứ làm xáo trộn mọi chuyện trong một khoảng thời gian, nhưng nó không hẳn là thảm họa. Tôi sẽ không bao giờ có cơ hội hiểu được cuộc hôn nhân của tôi vững chắc đến thế nào. Tôi sẽ không trải qua cảm giác chia ly đau đớn như vậy với các con của tôi; điều này là cần thiết để tôi hiểu ra chính xác cách mình có thể yêu thương chúng mà không cần trở thành một trung sĩ huấn luyện quân đội."*

Khoảng thời gian khó khăn

Cũng như Jeannie Gaffigan, tất cả chúng ta, vào lúc này hay lúc khác, sẽ phải đối mặt với những tai họa khủng khiếp: bệnh tật, phá sản, ly hôn, người thân qua đời. Ví dụ, gần đây, một vụ rò rỉ khí gas đã khiến một ngôi nhà gần thị trấn của tôi phát nổ và cháy rụi. Không ai tử vong, nhưng mọi thứ mà gia đình sở hữu – quần áo, những cuốn sách yêu thích, đồ cổ của ông bà, album ảnh, những bức thư trao đổi cách đây 50 năm – đều biến mất trong ngọn lửa đó. Tất cả những bằng chứng hữu hình về quá khứ của họ đều tan thành mây khói.

Một số người đọc những dòng này có thể cảm thấy đau đớn bởi một sự xung đột nào đó trong tâm. Có lẽ bạn không kiểm soát được những nhân tố đem đến cho bạn phiền muộn. Công ty nơi bạn làm việc đã thu hẹp quy mô, và bạn nằm trong danh sách cắt giảm nhân sự. Cảnh sát phát hiện con trai trong độ tuổi thiếu niên của bạn tàng trữ ma túy và bắt giữ nó. Người mẹ thân yêu của bạn sắp qua đời vì bệnh ung thư.

Hoặc chính bạn là nguyên nhân khiến bạn đau khổ. Bạn trở nên phản nộ với quan điểm chính trị của anh trai mình, và bây giờ từ chối nói chuyện với anh ấy. Bạn đã bỏ vợ hay chồng của mình để đi lấy người khác. Bạn dùng hết hạn mức nợ của thẻ tín dụng khi cố gắng mua một ngôi nhà mà bạn không có đủ khả năng chi trả. Bạn đã nói chuyện phiếm về một đồng nghiệp và bây giờ bị một nửa công ty xa lánh.

Vậy chúng ta phải làm gì khi biến cố xảy ra?

Hy vọng về tương lai

Năm mới đến rất nhanh; bước sang một năm mới, rất nhiều người trong chúng ta hy vọng sẽ thay đổi bản thân. Một số người sẽ lên danh sách các mục tiêu – giảm cân, bỏ thuốc lá, tập thể dục nhiều hơn, thể hiện tình yêu và trân trọng bạn đời hơn. Nhiều người lại mong muốn năm mới sẽ thay đổi những hoàn cảnh nằm ngoài tầm kiểm soát của họ: kiếm nhiều tiền hơn, thăng tiến trong công việc, tìm một người bạn đồng hành. Những người đang phải chịu đựng các căn bệnh về thể xác hoặc tinh thần hy vọng rằng năm mới sẽ giúp họ xoa dịu nỗi đau.

Chờ đợi tương lai và khát khao sự thay đổi có thể đem lại những điều tốt đẹp trong cuộc sống, đặc biệt là khi chúng ta ở trong một hoàn cảnh tồi tệ. Để sống sót qua những bộn bề của hiện tại, chúng ta phải giữ hy vọng cho tương lai.

Tuy nhiên, nếu chúng ta cứ luôn hướng về tương lai để tìm sự cứu rỗi, chúng ta có nguy cơ phạm phải một sai lầm lớn khác: không sống trong hiện tại.

Sống trong Hiện tại

Các triết gia và sư thầy vĩ đại liên tục nhắc nhở các môn đệ của họ phải nắm giữ hiện tại và bỏ qua những nỗi sợ hãi về tương lai. Các nhà Khắc kỷ, Chúa Giê-su, Đức Phật và những người khác đều nhấn mạnh tầm quan trọng của việc chú tâm vào "ở đây" và "bây giờ".

Năm mới đến, chúng ta hy vọng về những điều tốt lành trong tương lai, về khoảng thời gian tươi sáng và tốt đẹp hơn, nó cũng nhắc nhở chúng ta nên giữ cho đôi chân của mình vững chắc trong hiện tại.

Khái niệm này tuy đơn giản, nhưng thực hiện nó khó hơn nhiều. Khi một cuộc khủng hoảng hoặc thảm họa lớn ập xuống đầu, chúng ta buộc phải đối mặt với chúng. Chúng ta không có lựa chọn nào khác. Chúng ta phải đối phó với cuộc khủng hoảng ngay lúc này.

Nhưng trong những khoảng thời gian bình thường khác thì sao?

Hãy tưởng tượng một ngày của một bà mẹ bốn con ở nhà. Từ 4 giờ sáng, khi đứa trẻ 2 tuổi thức dậy sau một giấc mơ tồi tệ, đến 11 giờ tối, khi cô và chồng cuối cùng đã lên giường ngủ. Người phụ nữ này phải thực hiện vô số nghĩa vụ: chăm sóc con cái, thanh toán hóa đơn, dọn dẹp, nấu ăn. Cơn bão của những nhu cầu hiếm khi đem lại cho cô một khoảnh khắc rảnh rỗi.

Cô ấy dường như đang sống rất nhiều trong hiện tại, cũng như Jeannie Gaffigan trước khi mắc bệnh.

Hay là không?

Mở rộng tầm mắt

Những người thông tuệ về tôn giáo và triết học sẽ nói không, trừ khi cô ấy nhắc nhở bản thân mỗi ngày rằng bất cứ điều gì cô ấy đang làm – gấp đồ giặt, lau sữa đổ của Billy, làm bánh mì cho bữa trưa của chồng, hút bụi – đều có mục đích cao cả hơn. Để sống trọn vẹn, cô ấy phải gạt những đám mây của cơn bão trách nhiệm sang một bên, và cho phép ánh nắng mặt trời nhắc nhở cô về niềm vinh dự và giá trị tiềm ẩn trong những việc cô làm hàng ngày.

Cô ấy phải mở hộp quà và nhìn vào món quà mà cô ấy tìm thấy trong hiện tại.

Như G.K. Chesterton từng viết: *"Những thứ chúng ta thấy hàng ngày là những thứ chúng ta không bao giờ thấy."*

Để sống một cách trọn vẹn, chúng ta buộc phải nhìn thấy.

Năm mới đến, chúng ta hy vọng về những điều tốt lành trong tương lai, về khoảng thời gian tươi sáng và tốt đẹp hơn, nó cũng nhắc nhở chúng ta nên giữ cho đôi chân của mình vững chắc trong hiện tại. Như nhà Khắc kỷ, Hoàng đế Marcus Aurelius, đã viết trong cuốn "Meditations": *"Khi bạn thức dậy mỗi sớm mai, hãy nghĩ rằng đó là một đặc ân khi bạn được sống – được hít thở, suy nghĩ, tận hưởng và yêu thương."*

Đó là một người đàn ông trân trọng từng phút giây hiện tại.

Gần cuối cuốn sách "When Life Gives You Pears", Jeannie Gaffigan viết:

"Tôi thường nghe câu hỏi: 'Khi nào bạn sẽ trở lại bình thường?'"

"Tôi trả lời: 'Tôi sẽ không bao giờ trở lại bình thường'. Đây không phải là thứ bạn sẽ thoát khỏi khi tiến về phía trước; nó sẽ trở thành một phần trong cuộc sống của bạn. Bạn thay đổi và trưởng thành. Bạn có thể thay đổi thành một người cay nghiệt và lớn lên trong sự tự thương hại, hoặc bạn có thể coi ký ức về nỗi đau của mình như một cơ hội để biến cuộc sống thành một điều tươi đẹp và ý nghĩa hơn bạn từng nghĩ."

Trong sự trân trọng và tình yêu sâu sắc với công việc, gia đình, với chồng và đặc biệt là các con của mình, Jeanne đã học được niềm vui khi sống trong hiện tại.

Cô ấy đã học được cách thực sự "nhìn thấy".

Ngân Hà biên dịch

YUGANOV KONSTANTIN/SHUTTERSTOCK

Mẹ và con trai: Abigail Adams và John Quincy Adams

JEFF MINICK

ALL PHOTOS FROM PUBLIC DOMAIN

Là bài học về cuộc cách mạng, bà Abigail Adams đứng cùng cậu con trai 7 tuổi Quincy Adams và xem Trận chiến ở Đồi Bunker. "Cái chết của Tướng Warren trong trận Bunker Hill," năm 1786, của John Trumbull. Quà tặng của Howland S. Warren, Bảo tàng Mỹ thuật, Boston.

Bà Abigail Smith Adams và bà Barbara Bush là hai Đệ nhất Phu nhân duy nhất trong lịch sử Hoa Kỳ vừa là vợ của một vị Tổng thống vừa là mẹ của một Tổng thống khác.

Bà Abigail Smith Adams (1744–1818) là ái nữ của William Smith và Elizabeth Smith. Cha bà là một mục sư truyền giáo, mẹ bà xuất thân từ gia tộc Quincy, một gia tộc chính trị nổi tiếng ở thuộc địa Massachusetts. Bà Abigail được mẹ dạy học tại gia và được tự do đến các thư viện lớn thuộc sở hữu của dòng tộc, bao gồm cả thư viện của cha bà. Bà Abigail tự học là chính, và bà đã trở thành một trong những Đệ nhất Phu nhân uyên bác nhất trong lịch sử Hoa Kỳ.

Cuộc hôn nhân giữa Cảm xúc và Lý trí

Năm 1764, bà Abigail kết hôn với một người anh họ xa tên là John Adams – một luật sư và nhà điều hành trang trại bán thời gian đang nổi danh. Vợ chồng bà sinh được 6 người con; 4 người trong số họ đã mất trước khi bà qua đời vì bệnh thương hàn.

Từ tất cả các bằng chứng để lại, có thể nói ông John và bà Abigail yêu thương nhau tha thiết, và bà Abigail đóng vai trò là cố vấn thân cận nhất của ông John, đến nỗi trong thời gian họ ở Tòa Bạch Ốc, một số kẻ thù của chồng bà gọi bà Abigail là "Bà Tổng thống". Bà nghiên cứu lịch sử, đặc biệt là lịch sử của người Hy Lạp và La Mã, đồng thời là người rất ủng hộ Cách mạng Hoa Kỳ, sớm vận động cho nữ quyền, đặc biệt trong lĩnh vực giáo dục. Từ những chồng thư qua lại của bà cho thấy bà có một đầu óc nhanh nhẹn, hoạt bát và rất am hiểu chính trị.

Vì ông John thường xuyên vắng nhà để giải quyết các vấn đề của cuộc Cách mạng và những ảnh hưởng của nó, bà Abigail phải một mình gánh vác nhiều trách nhiệm: chăm lo công việc ở trang trại, quản lý các khoản đầu tư và tài khoản gia đình, cũng như giám sát việc học hành của con, bao gồm cả việc học hành của cậu con trai là John Quincy Adams (1767–1848), người sau này trở thành tổng thống thứ 6 của Hoa Kỳ (1825–1829).

'Trách nhiệm nặng nề đòi hỏi đức hạnh lớn lao'

Cả ông John và bà Abigail đều không ngừng khuyến khích con rèn luyện nhân đức, kế thừa nguyên tắc di sản của gia đình, chăm chỉ học tập và học hỏi từ thế giới xung quanh. Dù John Quincy còn nhỏ tuổi, phải xa mẹ vài năm để theo đoàn ngoại giao của cha tới Âu Châu, bà Abigail vẫn tiếp tục hướng dẫn cậu con qua thư về cách sống một cuộc đời đức hạnh. Khi cậu bé 12 tuổi và miễn cưỡng thực hiện chuyến đi thứ hai xuyên Đại Tây Dương cùng cha, bà Abigail khích lệ con tham gia cuộc hành trình bằng những lời động viên như sau:

Đây là khoảng thời gian một thiên tài mong muốn được trải nghiệm, tuy nó không phải là một cuộc sống êm đềm, không phải là một nhà ga tĩnh lặng trong

Xem tiếp trang 5

StateFarm®

Nhận bảo hiểm tuyệt vời và giá trị lớn

Làm thế nào để bảo vệ bạn, những người thân yêu của bạn và cuộc sống bạn đã xây dựng bằng bảo hiểm?

XE
NHÂN THỌ
NGÂN HÀNG
NHÀ
SỨC KHỎE
THƯƠNG MẠI

VỚI SỰ PHỤC VỤ TẬN TÌNH CỦA CÔNG TY BẢO HIỂM XE & NHÀ HÀNG ĐẦU Ở MỸ

TIẾT KIỆM ĐẾN 40%
Chào đón khách hàng đến tư vấn miễn phí
Chúng tôi nói Tiếng Việt, English, 中文, Se Hable Espanol
Chúng tôi rất vui lòng trả lời các câu hỏi của bạn

CẦN TUYỂN NHÂN VIÊN Thông thạo Anh-Việt
Xin liên lạc văn phòng hoặc ghi danh online tại
www.tommytran.sfagentjobs.com/account
281-686-0380
Email: tommy@insurewithtommy tran.com

Tommy Tran
State Farm Agent
713-270-8868
Email: tommy.tran.do9d@statefarm.com
7601 W. Sam Houston Pkwy S. Ste. 176,
Houston, TX 77036 (bên cạnh Khách Sạn Comfort Suite & Tandy Leather)
www.insurewithtommytran.com

ANDRZEJ HULIMKA / AFP QUA GETTY IMAGES

Đệ nhất Phu nhân Melania Trump tại Cung điện Belvedere ở Warsaw, hôm 06/07/2017.

Một người mẹ chu đáo, một người vợ yêu thương, và một người yêu nước tự hào về Hoa Kỳ.

Thành tựu của bà MELANIA TRUMP

và nền văn hóa xuống cấp của chúng ta

JEFF MINICK

Sinh năm 1970 tại Slovenia, Melanija Knavs, bà Melania Trump đã trải qua thời thơ ấu ở Sevnica, một thị trấn có ít hơn 5,000 cư dân. Cha của bà là một đảng viên Đảng Cộng sản, nhưng con gái của ông đã được một linh mục Công giáo bí mật rửa tội.

Từ năm 5 tuổi, bà Melania đã làm người mẫu, khởi đầu là ở Slovenia, sau đó là Milan và Paris, trước khi bà đến New York. Tại đây, bà đã gặp ông Donald Trump, một doanh nhân nổi tiếng hơn bà 24 tuổi. Họ kết hôn vào năm 2005 và có với nhau một người con trai là Barron William Trump. Trước khi trở thành Đệ nhất Phu nhân, bà Melania đã tạo dựng thành công và sở hữu nhiều công ty trang sức và sản phẩm dưỡng da.

Cận cảnh hơn về bà

Bà Melania nói được 6 thứ tiếng: Slovenia, Serbo-Croatia, Anh, Pháp, Ý, và Đức. Bà là một người mẫu rất thành công.

Sau lễ nhậm chức của chồng vào năm 2017, bà Melania đã dành thời gian chăm sóc cậu con trai để cậu hoàn thành kỳ học còn lại ở Manhattan thay vì chuyển cậu đến trường mới ở Hoa Thịnh Đốn.

Bất chấp nhiều thông tin và suy đoán khác nhau trên truyền thông, vợ chồng Tổng thống Trump có một cuộc hôn nhân hạnh phúc.

Bà Melania là một người cứng rắn. Khi tờ Daily Mail của Anh đưa tin rằng bà đã làm việc cho một dịch vụ bán dâm trong những ngày làm người mẫu, bà Melania đã kiện tờ báo, cuối cùng tờ Daily Mail phải thừa nhận sự sai trái của mình và tòa án đã ra phán quyết có lợi cho bà Melania.

Trước công chúng, Đệ nhất Phu nhân luôn xuất hiện lộng lẫy như người mẫu thời trang. Chứng kiến cách bà sắp xếp Quốc yến đón Tổng thống Pháp Emmanuel Macron và phu nhân Brigitte, có thể thấy rằng bà là người vô cùng tinh tế.

Nhiều nhà ngoại giao và các nhà lãnh đạo quốc tế đã ca ngợi phong thái đĩnh đạc và lịch sự của bà.

Là Đệ nhất Phu nhân, bà thích bóng tối hơn ánh đèn sân khấu. Bà Melania có vẻ thoải mái nhất khi đến thăm trẻ em ở trường học hoặc bệnh viện. Bà đã khởi xướng chiến dịch 'Be Best' – một chiến dịch vận động chống lại nạn bắt nạt qua mạng và sử dụng ma túy bất hợp pháp trong giới trẻ.

Và chúng ta đang chứng kiến một Đệ nhất Phu nhân Hoa Kỳ xinh đẹp, thông minh, một người mẹ chu đáo, một người vợ yêu thương, và một người yêu nước tự hào về Hoa Kỳ.

Người phụ nữ bị công kích

Một số tờ báo đã chê bai và chỉ trích bà trong suốt 4 năm qua? Tại sao truyền thông lại tấn công một người phụ nữ mang lại nhiều điều tích cực cho Tòa Bạch Ốc?

Một số người trong số họ đã chỉ trích một cách ác ý về các món đồ trang trí Giáng Sinh, giọng nói, đức tin tôn giáo của bà Melania – bà ấy đã từng bị công kích vì đọc Lời cầu nguyện Chúa ở nơi công cộng. Một số người coi bà như một màn trình diễn của Tổng thống Trump – "một món đồ trang sức làm cảnh" – mà bỏ qua sự thông minh dè thấy của bà và việc bà tham gia vào các vấn đề của Tòa Bạch Ốc từ hậu trường. Bà nhận xét trong một cuộc phỏng vấn với ABC News vào tháng 10/2018 rằng: "Tôi có thể nói rằng tôi là người bị bắt nạt nhiều nhất trên thế giới."

Đến giờ, bất kỳ nhà quan sát khách quan nào cũng biết rằng truyền thông cánh tả Hoa Kỳ nói chung coi thường ông Donald Trump. Trong gần như toàn bộ nhiệm kỳ tổng thống của ông, các đài truyền hình lớn, ngoại trừ Fox News, đã đưa 90% tin tức tiêu cực về Tổng thống Trump. Trong các phiên điều trần luận tội, mức độ phủ sóng của những tin tức tiêu cực đó đã tăng lên 96%. Những nhà quan sát khách quan có thể đoán được rằng truyền thông đang cố gắng tiêu diệt ông Trump.

Nhưng tại sao họ cũng lại săn đuổi vợ của ông?

Những lý do!

Có phải vì họ ghét bà không? Điều đó có vẻ khó xảy ra. Bà Melania phù hợp với hình mẫu của một người phụ nữ thành đạt. Có điều gì ở bà để ghét trừ phi bạn không thích sự lựa chọn chồng của bà ấy?

Một số người chỉ trích bà vì ghen tị chăng? Một lần nữa, khả năng này không thể xảy ra. Giới truyền thông và cộng đồng nói chung có lòng căm thù dữ dội đối với vị Tổng thống, mà như họ nói là đã đem đến một căn bệnh mới cho nền văn hóa: Hội chứng rối loạn Trump. Do đó, họ sẽ khó có thể ghen tị với vợ của ông.

Hay họ công kích Đệ nhất Phu nhân vì họ sợ bà?

Ở đây chúng tôi đưa ra những lý do vững chắc hơn.

Chúng ta đang sống trong một thời đại của sự thô lỗ. Càng ngày, nền văn hóa của chúng ta càng mục nát, truyền thống bị gạt sang một bên, các chuẩn mực bị rách tả tơi. Phần lớn, chúng ta xóa mọi lời đề cập đến các vị Thần ra khỏi quảng trường công cộng và thay thế họ bằng "Vị Thần của thị trường" như Kipling đã mô tả.

Chúng ta ngày càng ít chú trọng đến hạnh phúc của gia đình; một số người ủng hộ biến đổi khí hậu coi trẻ em không phải là nguồn tài nguyên cần được yêu thương và trân trọng mà là dấu chân carbon trên hành tinh. Chúng ta cổ xúy những hành vi tình dục mà có thể khiến tổ tiên chúng ta khiếp sợ. Chúng ta nâng các vận động viên và ngôi sao điện ảnh lên vị trí á thần; chúng ta sống để được giải trí; chúng ta đặt quyền lợi lên trên trách nhiệm, và chúng ta không dạy cho những giới trẻ về những đức tính căn bản của con người.

Danh sách những lời nói thô tục ngày càng dài. Như C.S. Lewis đã lưu ý trong cuốn "The Abolition of Man" ("Sự hủy hoại loài người"): "Chúng ta tạo ra những người đàn ông 'không có cơ ngực' và mong đợi ở họ nhân phẩm và sự vững vàng. Chúng ta cười nhạo thứ gọi là 'danh dự' và cảm thấy bị chấn động khi phát hiện ra những kẻ phản bội ở ngay bên cạnh."

Bà Melania Trump hiện lên như một lời quở trách sống động đối với mặt tối trong nền văn hóa của chúng ta. Hướng về gia đình, một người tin vào Chúa, một người phụ nữ có đẳng cấp, người đã thoát khỏi Slovenia nhỏ bé, trở nên nổi tiếng và nổi bật, chủ yếu là bằng những nỗ lực, khát vọng, và trải nghiệm. Bà ấy mạnh mẽ đối diện với nghịch cảnh và dường như hạnh phúc với cuộc đời mình.

Một tấm gương

Giả sử giới trẻ bắt đầu lấy một phụ nữ như vậy làm hình mẫu? Giả sử Annie 12 tuổi nhìn bà Melania và muốn trở thành một người vợ, người mẹ của gia đình như bà? Giả sử chị gái của bà đọc về Melania hoặc xem trên truyền hình, thấy bà ấy là một người phụ nữ điềm đạm, tự tin, đã vượt qua mọi trở ngại trong cuộc sống và quyết định noi theo lòng tốt và sự duyên dáng của bà Melania?

Thay vì chĩa súng vào bà Melania, chúng ta nên hoan nghênh bà ấy.

Những người tiếp tục công kích Đệ nhất Phu nhân tiết lộ nhiều điều về bản thân họ hơn là về bà.

Ngân Hà biên dịch

Mẹ và con trai: Abigail Adams và John Quincy Adams

*Tiếp theo từ trang **3***

giờ nghỉ, nhưng sẽ là khoảng thời gian những khí chất vĩ đại được hình thành. Thói quen của một trí tuệ đầy sinh lực sẽ dần được bồi đắp khi luôn phải đối mặt với những khó khăn. Trách nhiệm lớn lao đòi hỏi đức hạnh lớn lao. Khi lý trí được khơi dậy và được cổ vũ bởi những cảnh tượng đi vào lòng người, những phẩm chất tiềm tàng sẽ thức tỉnh, hình thành nên tính cách của người anh hùng, cũng như của một chính khách.

Đây là lời kêu gọi lòng can đảm thường thấy ở một người mẹ thời La Mã cổ đại hơn là của các bà mẹ Hoa Kỳ.

Giáo dục và khích lệ tinh thần

Cả bà Abigail, ông John Adams và một số gia sư cùng hướng dẫn việc học cho John Quincy. Họ đặc biệt đề cao tầm quan trọng của môn lịch sử và triết học. Vì vậy thời trẻ, ông đã sớm dịch các tác phẩm lớn của các nhà văn như Thucydides, Plutarch và Aristotle. Khi John Quincy trở về từ Âu Châu năm 14 tuổi, ông đã làm phiên dịch tiếng Pháp cho một phái đoàn ngoại giao tới Moscow. John Quincy đã vào Đại học Harvard và có thành tích học tập xuất sắc.

Trong cuốn tiểu sử của "John Quincy Adams" được xuất bản năm 2002, sử gia Robert V. Remini viết về bà Abigail "là một người phụ nữ kiên cường với trí thông minh cùng sự quyết tâm vượt trội, một người phụ nữ có tiêu chuẩn đạo đức cao và người đặt ra mục tiêu cho con cháu mà họ đã dành cả đời để cố gắng đạt được."

Ít nhất một lần, bà Abigail cho con trai được trải nghiệm việc học tập trực tiếp thú vị hơn cả những gì cậu bé có thể ước mong.

Như Remini kể trong cuốn tiểu sử, ngày 17/06/1777, bà Abigail cho John Quincy, khi đó mới 7 tuổi xem Trận chiến trên đồi Bunker (Battle of Bunker Hill), để con có thể tận mắt chứng kiến cái giá phải trả cho lòng yêu nước và những yêu cầu của cuộc cách mạng. Rất lâu sau, John Quincy hồi tưởng lại sự kinh hoàng của cảnh tượng trên chiến trường và cái chết của Tiến sĩ Joseph Warren, một người bạn thân của John Adams, "những giọt nước mắt của mẹ hòa chung với nước mắt của chính tôi". Đó là bài học khắc nghiệt cho một cậu bé mới chỉ bước một chân ra khỏi nhà trẻ.

Bức chân dung của Abigail Adams trong cuộc sống sau này, của Gilbert Stuart. Phòng trưng bày nghệ thuật quốc gia, Hoa Thịnh Đốn.

> **Mẹ tôi là một thiên thần trên Trái Đất. Bà là một mục sư ban phước cho tất cả con người trong phạm vi ảnh hưởng của bà. Trái tim của bà trú ngụ nơi thiên đường thuần khiết...**
>
> *John Quincy Adams*

Bức chân dung John Quincy Adams, 1796, của John Singleton Copley. Di chúc của Charles Francis Adams, Bảo tàng Mỹ thuật, Boston.

Là một phụ nữ có đức tin sâu sắc, bà Abigail đã truyền cho con trai mình về tầm quan trọng của Kinh Thánh và đức hạnh trong Cơ Đốc Giáo.

Khi John Quincy lần đầu tiên lên đường đến Vương quốc Anh vào năm 10 tuổi, Remini kể, "Abigail đã khuyên nhủ con trai 'tuân thủ những tình cảm và nguyên tắc tôn giáo đã sớm thấm nhuần trong tâm trí con, và hãy nhớ rằng con phải chịu trách nhiệm trước Người về mọi lời nói và hành động của mình'". Trong suốt cuộc đời của mình, John Quincy đã đọc Kinh Thánh bằng nhiều ngôn ngữ khác nhau, và cuối cùng trở thành lãnh đạo của Hiệp hội Kinh thánh Hoa Kỳ – tổ chức ngày nay vẫn là nơi phân phối Kinh Thánh lớn nhất trên thế giới.

Thiên thần trên Trái Đất

Từ thời niên thiếu, John Quincy đã ghi nhật ký, ông viết nhiều giờ trong ngày và tạo ra một kho tàng hồi ức về lịch sử. Năm 1815, sức khỏe bà Abigail giảm sút do sốt thương hàn. Thời điểm đó, John Quincy đang giữ chức Ngoại trưởng ở Hoa Thịnh Đốn. Khi hay tin mẹ ông đã qua đời, ông đã viết những dòng tâm tư này trong nhật ký:

"Mẹ tôi là một thiên thần trên Trái Đất. Bà là một mục sư ban phước cho tất cả con người trong phạm vi ảnh hưởng của bà. Trái tim của bà trú ngụ nơi thiên đường thuần khiết... Bà có nỗi buồn, nhưng là nỗi buồn lặng lẽ. Bà đã quen với những nỗi đau, nhưng để nó lắng đọng trong lòng. Bà là hiện thân thực sự của người phụ nữ đức hạnh, của lòng hiếu thuận, của lòng nhân từ luôn tồn tại như suối nguồn không bao giờ ngừng chảy. Lạy Chúa, Ngài có thể cứu rỗi bà lâu hơn một chút nữa không!"

Và khi nhận được tin về sự ra đi của mẹ, John Quincy đã viết "Đức hạnh không chỉ là điều trú ngụ trong trái tim người phụ nữ mà còn là phục sức của bà ấy."

Một phần nội dung được khắc trên quan tài của John Quincy Adams là: "Ông đã phục vụ đất nước mình trong nửa thế kỷ, và tận hưởng những danh hiệu cao quý nhất."

Abigail Smith Adams đã nhận được sự tôn vinh lớn lao và những danh hiệu cao quý cho lòng tận tụy với đất nước.

Minh Vi biên dịch

Sức mạnh của ngôn từ

ALL PHOTOS FROM SHUTTERSTOCK

Ngôn từ có thể thắp sáng hoặc phá hỏng một ngày của chúng ta.

JEFF MINICK

Cách đây đã lâu, khi còn là một cậu bé, tôi có xem một quảng cáo trên truyền hình về dược phẩm Anacin. Quảng cáo đó vẫn in đậm trong tâm trí tôi trong nhiều năm qua. Một người mẹ và cô con gái lớn đang nấu ăn trong nhà bếp. Người mẹ tự hỏi liệu có cần thêm muối vào súp không, và cô con gái gắt lên: "Mẹ, làm ơn đi! Con thà tự mình làm việc này còn hơn." Sau đó, một giọng nói nhẹ nhàng và trầm lắng vang lên: "Hãy kiểm soát bản thân. Chắc chắn bạn đang cảm thấy đau đầu. Bạn căng thẳng. Dễ cáu bẳn. Nhưng đừng vì thế mà trút lên đầu người mẹ."

Có lẽ, lý do khiến quảng cáo đó vẫn tồn tại trong đầu tôi là vì liên quan đến sức mạnh của ngôn từ.

Sức mạnh, cảm hứng, và tình yêu

Ngôn từ có thể thắp sáng hoặc phá hỏng một ngày của chúng ta. Dù được viết hay nói ra, nó có thể giúp những người đang nản lòng phấn chấn lên, những lời động viên hiếm hoi sẽ như một trận bão tuyết vào tháng Bảy. Nếu chúng ta bị những cảm xúc bực bội trói buộc thì những lời động viên có thể trở thành ngọn nến xua tan bóng tối, mở ra cánh cửa và dẫn chúng ta đi qua cầu thang tăm tối. Chỉ một câu đơn giản "Làm tốt lắm!" của một vị sếp ít nói cũng có thể khiến người trợ lý lâng lâng trên mây suốt cả ngày.

Nhiều huấn luyện viên, giáo viên, diễn giả truyền cảm hứng và những người khác sử dụng ngôn từ để thu hút người nghe, tràn ngập trong trái tim họ niềm tự hào và lòng dũng cảm, thách thức và hướng họ đến những thành tựu lớn lao hơn. Cậu bé 14 tuổi được giáo viên khen ngợi về bài luận lịch sử sẽ thấy bản thân cần nỗ lực đề xuất sắc hơn nữa. Trong bộ phim "Henry V" của Kenneth Branagh, khi chúng ta nghe bài diễn thuyết của nhà vua trước trận chiến Agincourt, một số người trong chúng ta có thể thấy mình sẵn sàng nâng khiên lên, giương cao thanh kiếm, và xông ra trận mạc như bất kỳ một hiệp sĩ người Anh nào.

Lời nói cũng là khởi nguồn cho tình yêu và sự lãng mạn. Rất ít người trong chúng ta có thể viết hay như William Shakespeare hay Elizabeth Barrett Browning, nhưng niềm đam mê có thể biến ngay cả một người thợ mộc cục mịch hay một nhân viên pha cà phê nhút nhát thành những nhà thơ dân dã. Họ viết ra những câu thơ bình dị hay những bức thư tình với nhịp điệu vụng về, ý tứ ngây ngô nhưng lại được người mình yêu thương trân quý.

Một nông dân chăn nuôi bò sữa ở Pennsylvania mà tôi quen biết phải thức dậy trước bình minh để vắt sữa bò. Trong bếp, anh ta thường để lại những nhắn nhủ nho nhỏ cho vợ. Một buổi sáng, anh viết vài dòng cho cô rằng anh yêu cô biết nhường nào. Thấy chồng muộn mà vẫn chưa trở về từ chuồng bò, cô đi đến và thấy anh gục xuống vì một cơn đau tim. Anh ta đã không bao giờ tỉnh lại. Người phụ nữ đã mất chồng, nhưng cô ấy vẫn giữ bức thư giản dị đó cho đến khi qua đời.

Vào đúng thời điểm, chỉ cần một câu nói ngắn gọn "Anh yêu em, em biết không" cũng có thể khiến tim ta lóe lên thứ ánh sáng tựa như tia chớp giữa bầu trời mây đen.

Mặt trái của ngôn từ

Điều gì đưa chúng ta đến mặt tối của ngôn ngữ?

Ngôn từ có thể chữa lành, nâng cao tinh thần, nói với chúng ta về cảm xúc và tình yêu, nhưng cũng có sức mạnh chia cắt và để lại vết thương lòng. Chúng ta có thể tha thứ cho lời phán xét tàn nhẫn của một người bạn, một người chủ hay một người thân, nhưng để quên đi những lời nói đó là một vấn đề hoàn toàn khác. Chẳng hạn, khi tôi còn học lớp bảy ở một trường quân sự, là một thiếu sinh quân mới đến từ một vùng đất cách nơi đây 200 dặm (khoảng 322km), tôi đã hỏi một cậu bạn học lớp tám liệu tôi có thể mượn một cây bút chì.

Cậu ấy nói: "Minick, tôi sẽ không cho một tên phiền phức như cậu mượn đồ." Tôi đã quên tên của thiếu sinh quân đó từ lâu và cũng không hiểu tại sao cậu ta lại khinh thường tôi, nhưng sự xua đuổi và vẻ dè bỉu trên khuôn mặt cậu ta vẫn sống động trong tôi như ngày nào.

Khi một đứa trẻ mới biết đi trong giai đoạn khủng hoảng hét lên "Con ghét mẹ!" thì người mẹ có thể sẽ quên đi khoảnh khắc đó. Nhưng với người mẹ có đứa con 16 tuổi hét lên những lời tương tự, khoảnh khắc ấy có thể mãi in sâu trong ký ức của bà. Tiếng thét với ba âm tiết đơn giản đó sẽ vẫn là vết thương trong tim khi bà còn sống. (Một sự an ủi dành cho những bà mẹ có đứa con khó bảo trong độ tuổi này là: đứa con hơn trách bạn sẽ khóc sụt sùi trong đám tang của bạn.)

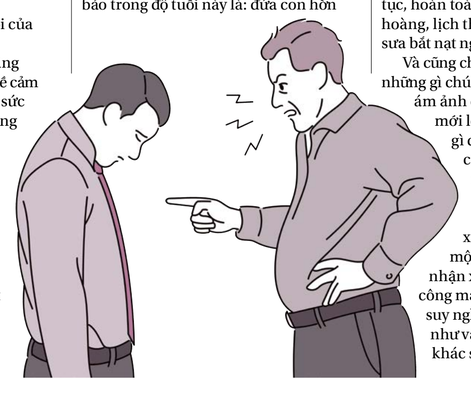

Những ngôn từ giấu mặt

Ngày nay, cơ hội để làm tổn thương người khác bằng ngôn từ đã tăng lên đáng kể. Với công nghệ, chúng ta có thể làm bẽ mặt một người lạ cách xa hàng ngàn dặm khi giấu danh tính bằng một bút danh, chúng ta có thể chấm dứt một mối quan hệ bằng dòng chữ ngắn ngủn và ác ý, và chúng ta có thể lăng mạ những quan điểm chính trị bất đồng mà không lo sợ hậu quả.

Khi không phải gặp mặt trực tiếp, thậm chí không phải chịu trách nhiệm về lời nói của mình, một số người buông lời xúc phạm và phản đối một cách thô tục, hoàn toàn gạt bỏ cách cư xử đàng hoàng, lịch thiệp sang một bên và say sưa bắt nạt người khác.

Và cũng chính bởi công nghệ đó, những gì chúng ta viết ra sẽ quay trở lại ám ảnh chúng ta. Cậu thanh niên mới lớn ở tuổi 15 đã viết điều gì đó ngu ngốc trên mạng về chủng tộc hoặc tình dục, một nữ diễn viên 30 tuổi đã gửi một tin nhắn riêng tư về một đạo diễn mà cô ấy xem thường 10 năm trước, một chính trị gia đã tweet một nhận xét sau đó bị những kẻ tấn công mạng bóp méo thành những suy nghĩ mà ông không hề có ý như vậy: Họ và những người khác sẽ cảm thấy bản thân choáng váng và xấu hổ giữa tâm bão của dư luận.

Hầu hết chúng ta đều đã nghe câu hát trò chơi từ thời thơ ấu:

> *"Gậy và đá có thể làm gãy xương tôi,*
> *Nhưng lời nói sẽ không bao giờ làm tổn thương tôi."*

Khi còn nhỏ, bài học từ sân vui chơi này không tác động nhiều đến tôi. Hơn cả là làm tổn thương như gậy và đá, lời nói lại có sức công phá của một thùng thuốc nổ, có thể sát thương nặng hơn nhiều. Tôi đã lãng quên từ lâu những cơn đau nhức và những vết thương thể xác thời thơ ấu, chẳng hạn như vết bầm tím từ sân bóng sau trường, những vết cắt trong "trận chiến bùn đất", vết trầy xước trên đầu gối khi đạp xe hay các ngón tay bị kẹt khi chơi bóng chày, nhưng những tổn thương do lời nói gây ra vẫn còn tồn tại. Để nghe có lý hơn, ít nhất là đối với tôi, bài Thánh ca đó nên thay bằng:

> *"Gậy và đá có thể làm gãy xương tôi,*
> *Nhưng lời nói... lời nói có thể làm tan nát trái tim tôi."*

Jeff Minick có bốn người con và một trung đội cháu chắt. Trong 20 năm, ông giảng dạy lịch sử, văn học và tiếng Latin ở Asheville, N.C. Hiện nay, ông sống và viết bài cho Front Royal, Va. Truy cập JeffMinick.com để theo dõi blog của ông.

Tân Dân biên dịch

Thư gửi con gái:
Bố đã sai lầm khi nghĩ thương yêu chị sao thì em cũng vậy

ALL PHOTOS FROM PIXABAY

BÌNH AN

Con gái yêu,

Những ngày tháng đầu tiên của cuộc đời trôi qua thật nhanh. Mới hôm nào bố vượt cạn cùng mẹ mà nay con gái đã đầy tháng rồi. Thời gian một tháng tuy ngắn, nhưng cũng đủ để bố hiểu được một điều rằng, để trở thành một người cha tốt cho cả hai chị em con, bố cần phải luôn học hỏi và thay đổi bản thân mình từng ngày.

Khi con chưa chào đời, bố vẫn luôn tự hào rằng chị của con khi nào cũng được nhận đầy đủ tình yêu từ cả cha và mẹ. Con biết không, bố đã xin nghỉ phép gần một năm lúc chị con mới ra đời. Bố đã có rất nhiều dự định, kế hoạch cho quãng thời gian đó, nhưng rốt cuộc thì mười tháng ấy, việc bố đã làm tốt nhất chỉ là chăm sóc và yêu thương chị. Tuy nhiên bố lại thấy khoảng thời gian đó hoàn toàn xứng đáng vì chị đã được hưởng trọn vẹn tình yêu của cả bố và mẹ trong năm đầu tiên của cuộc đời.

Giờ đây điều đó không thể được lặp lại lần nữa. Sau một tháng nghỉ phép, bố chuẩn bị phải đi làm lại rồi. Một tháng qua bố cũng không thể dành hết thời gian và sự quan tâm cho con, bố đã có quá nhiều mối bận tâm khác. Bố đã không biết rằng yêu hai đứa con lại khác hơn nhiều so với yêu một đứa như vậy. Tình yêu không có khuôn mẫu, con và chị cũng là hai đứa trẻ hoàn toàn khác nhau. Vậy mà bố đã nghĩ đơn giản rằng yêu chị sao thì yêu em cũng vậy.

Bố tâm niệm rằng phải luôn yêu thương các con mình một cách vô điều kiện. Bố cũng tin rằng mình đã làm tốt điều đó với chị con. Thế nhưng ngay trong ngày đầu tiên chào đời, con đã dạy cho bố một điều rằng, yêu thương vô điều kiện là không hề dễ dàng.

Những cảm xúc của ngày hôm ấy bố sẽ không bao giờ quên. Được cùng mẹ vượt cạn, được đón con từ tay bác sĩ, được ôm con từ phòng mổ về phòng hồi sức, được ngồi một mình ngắm em bé đỏ hỏn nằm gọn trong vòng tay. Trong vài phút ngắn ngủi đấy, bố cảm nhận rõ niềm hạnh phúc khi được làm cha thêm một lần nữa. Cảm giác ấy rất đặc biệt, rất êm ái, không vui không buồn và không dễ để diễn tả thành lời. Trong khoảnh khắc ấy, bố chỉ ôm con trong lòng, nhìn ngắm con, mỉm cười mà chẳng có suy nghĩ gì khác.

Thế nhưng cảm giác đó không kéo dài quá lâu. Sau khi gửi ảnh của con cho các bạn bố, gọi video với ông bà và được nghe những lời nhận xét của mọi người về con, cảm xúc của bố dần trở nên phức tạp.

"Mũi của bé em to hơn của bé chị", "trán không rộng như bé chị nhỉ", "mắt có vẻ bé hơn", v.v… Khi ấy bố mới nhìn khuôn mặt con kỹ hơn, sao lúc đó tự nhiên bố thấy con khóc nhăn nhó nhìn khó tính thế! Bố không vui khi tự thấy con không xinh như chị (chỉ là cảm nhận lúc ấy thôi). Bố lo lắng, không biết sau này con có thông minh bằng chị hay không.

Khi nghe bà nội khen con là có nét hơn chị, bố cảm thấy được an ủi phần nào. Cái cảm giác vui buồn lẫn lộn ấy, nó khác hẳn niềm hạnh phúc êm ái bố có khi trước.

Trên đường trở về nhà, bố đã cố gắng tìm lý do cho cảm giác gượng gạo kia. Bố phát hiện ra mình đã ngắm lấy chị làm tiêu chuẩn để nhìn nhận con; bố đã hy vọng rằng con sẽ đáng yêu và lanh lợi như chị. Bố đã vô tình ra điều kiện cho con gái nhỏ của mình từ khi nào không hay. Vì có điều kiện nên bố mới có vui, có buồn.

Sau khi biết mình đang vui buồn vì lý do gì, ngay lập tức bố đã tìm lại được cảm giác êm ái lúc trước. Và bố lại thấy mình tràn trề hạnh phúc, y như lúc con mới chào đời.

Sau ngày hôm đó, bố hiểu rõ hơn một chút về tình yêu thương vô điều kiện. Bố hiểu rằng để làm được như vậy, bố cần phải cố gắng nhiều hơn nữa. Nhưng mà con gái yên tâm nhé, bố chắc chắn sẽ làm được!

Cảm ơn con và mọi người đã giúp bố phát hiện ra mình còn chưa tốt ở đâu. Cảm ơn các giá trị Chân-Thiện-Nhẫn đã cho bố sức mạnh, để mỗi lần không cảm thấy hạnh phúc, bố đều có thể quay vào bên trong để tìm nguyên nhân từ bản thân mình. Cảm ơn số phận đã đem con đến với bố mẹ và chị.

Ngày đầy tháng của con không khác gì ngày thường, giữa thời gian giãn cách xã hội nên bố mẹ không làm được gì đặc biệt cả. Nhưng bố tin rằng mỗi ngày của con đều là một ngày đặc biệt, bởi vì con luôn luôn có bố mẹ và chị ở bên cạnh. Chúc con luôn bình an, tự tại như cái tên bố mẹ đặt cho con nhé.

Yêu con.

BINH AN/EPOCH TIMES

Làm người tốt thời nay có khó không?

BÌNH AN

Câu hỏi thường xuyên của khách: "Anh làm việc này có ai tài trợ không?" "Anh làm vậy thì sao mà đủ sống?" Anh cười hòa ái: "Tự mình xuất tâm làm chứ không ai tài trợ; tuần hớt tóc miễn phí có 3 ngày thôi, thời gian còn lại thì đi kiếm sống."

Cứ mỗi buổi chiều các ngày thứ Hai - Tư - Sáu, ở trước cổng bệnh viện Ung Bướu trên đường Nơ Trang Long của Sài Gòn, người ta lại gặp một anh thợ cặm cụi hớt tóc miễn phí, nhìn anh rất vui vẻ, tập trung vào công việc.

Anh cho biết đã hớt tóc miễn phí ở đây được một năm. Mới đầu, nhóm thợ có đến 3–4 người, nhưng sau đó tản mát dần. Hiện chỉ còn lại một mình anh vẫn kiên trì làm việc thiện nguyện.

Hớt tóc ở đây anh gặp đủ kiểu người, sinh viên có, xe ôm có, cho đến giang hồ cũng có, nhưng phần đông là khách đến thăm bệnh, người nhà bệnh nhân và cả bệnh nhân… Anh nói có rất nhiều khách mối (khách quen), nhưng anh không hề muốn có khách mối vì "tội người ta, mong cho người ta mau hết bệnh còn về nhà."

Anh chia sẻ: "Tuy hớt tóc không lấy tiền nhưng khách phải hài lòng vui vẻ mới được, chứ không phải muốn làm sao thì làm." Anh cho biết có khách khó tính, anh phải chỉnh đi chỉnh lại đến khi hài lòng mới thôi. Niềm vui của anh là được giúp người khác, thật ấm lòng khi nghe câu nói: "Một cái đầu như vậy cắt ở chỗ khác là năm sáu chục ngàn đồng, dùng tiền đó ăn được 2–3 bữa cơm."

Anh kể có hôm đang hớt tóc cho khách, có một cô gái ghé đến hỏi liệu anh có thể đến nhà hớt tóc cho mẹ cô được không. Anh vui vẻ nhận lời. Sau 5 giờ chiều, khi đã xong công việc với khách hàng, anh gom đồ nghề và đến nhà cô gái như đã hẹn. Mẹ cô gái bị liệt, nên không đi ra ngoài hớt tóc được nhưng là phụ nữ nên ai cũng mong muốn có một mái tóc đẹp và gọn gàng.

Có người hớt tóc xong bảo "Cậu cắt đẹp hơn chỗ tiệm dưới quê chú hay cắt nữa đó!" Bệnh viện Chợ Rẫy cũng ghi nhận sự đóng góp của anh cho bệnh viện, trước đây anh thường xuyên hớt tóc cho các bệnh nhân, nhất là những người nằm liệt giường ở bệnh viện đó. Anh chia sẻ rằng anh cảm thấy rất hạnh phúc vì mang niềm vui nho nhỏ đến cho mọi người và ai cũng đều cảm động. Mỗi khi hớt tóc xong, anh đều tặng cho cho họ một bông hoa sen Chân–Thiện–Nhẫn, do các học viên Pháp Luân Công tự tay làm, bản thân anh cũng là một người tu luyện nên anh hy vọng người hữu duyên sẽ được bình an, có sức khỏe là anh thấy ấm lòng.

Chào tạm biệt anh thợ hớt tóc miễn phí, trên đường về tôi cứ suy nghĩ trong lòng: "Người ta hay than thở rằng làm người tốt thời nay sao khó quá, có thật sự đúng vậy không?"

Thật ra làm người tốt không khó, chỉ cần mỗi người có thể xem nhẹ lợi ích của bản thân và nghĩ cho người khác thêm một chút, chắc chắn ai cũng có thể là một người tốt. Chúng ta có thể đã từng bắt gặp người tốt hy sinh giúp đỡ người khác nhưng lại gặp cảnh làm ơn mắc oán; đã từng thấy trên báo các đường dây ăn xin chuyên nghiệp, họ giàu hơn cả chúng ta. Nhưng những điều đó không thể ngăn chúng ta tiếp tục làm người tốt. Đừng để trái tim trở nên vô cảm. Sài Gòn đẹp không chỉ bởi ánh đèn và sự hào nhoáng, mà bởi vì vẫn có những người như anh thợ cắt tóc miễn phí góc bệnh viện Ung Bướu kia. Làm người tốt thực ra cũng không khó.

Các bà mẹ, đừng để chàng cao bồi lớn lên vẫn là lũ trẻ con

*Tiếp theo từ trang **1***

coi hai cậu con trai của mình như những viên ngọc quý và nuôi dạy để trở thành những chiến binh ái quốc. Người mẹ góa bụa của Andrew Jackson đã nuôi dạy con trai mình trở nên rắn rỏi, bà nói với con những lời cuối cùng: "Con sẽ phải đi con đường của riêng mình" và "Hãy luôn giữ vững khí chất đàn ông." Sau này ông Jackson đã nói về mẹ của mình, "Bà hiền lành như chú chim bồ câu và dũng cảm như một con sư tử. Những lời cuối cùng của mẹ đã trở thành quy tắc sống của tôi."

Thời đại ngày nay, chúng ta cũng thường thấy nhiều người đàn ông ghi ơn mẹ vì đã truyền dạy cho họ phẩm giá của một người đàn ông.

Đến đây, chúng ta hãy tham khảo câu chuyện của bác sĩ giải phẫu thần kinh nhi khoa nổi tiếng và hiện đang là thư ký của Bộ Phát triển Đô thị và Nhà ở, Ben Carson, người đã kể lại trong cuốn tự truyện về người mẹ học vấn thấp và luôn phải làm việc. Bà nhất quyết yêu cầu ông và người anh trai đọc sách nhiều giờ mỗi ngày, hạn chế thời gian xem TV và không ra khỏi khu phố nghèo nơi họ sinh sống.

Nhờ những nỗ lực của mẹ, ông Carson đã theo học các trường đại học danh tiếng và được Thư viện Quốc hội Hoa Kỳ chọn là một trong những "Huyền thoại sống".

Hồi tưởng

Sau khi bố mẹ tôi ly hôn vào năm 1974, mẹ đưa ba người em tôi từ Florida đến Winston-Salem, North Carolina, nơi bà làm quản lý văn phòng cho Nhà thờ Moravian và tiếp tục nuôi dạy các con. Chưa bao giờ tôi nghe mẹ phàn nàn về số phận đã được an bài cho bà. Bà đã một tay chăm bẵm đứa con trai út, em trai tôi, từ năm 10 tuổi cho đến khi cậu ấy tốt nghiệp trung học và sống xa gia đình. Bà đã truyền dạy những bài học như: Nói lời chân thật, làm việc chăm chỉ, đối xử tốt với mọi người bất cứ khi nào có thể, và đi con đường của riêng mình.

Đối với tôi, một trong những bài học quan trọng nhất mẹ truyền cho tôi về bản lĩnh đàn ông là khi mẹ phải đối diện với cái chết. Các bác sĩ chẩn đoán mẹ bị ung thư gan, bà bình thản chấp nhận bản án tử hình sẽ đến trong hai tháng, mời bạn bè đến nhà nói lời tạm biệt, vẫn duy trì khiếu hài hước và không bao giờ hỏi "Tại sao lại là tôi?" Mẹ ra đi trên giường ngủ của bà với tâm thái bình yên và dũng cảm đến giây phút cuối cùng trước sự chứng kiến của các con cháu vây quanh.

Mẹ tôi đã dạy tôi cách qua đời như một người đàn ông.

Giải pháp ở ngay tầm tay

Mặc dù nền văn hóa của chúng ta thực sự cần đàn ông tham gia vào việc nuôi dạy các bé trai, nhưng nếu chúng ta muốn khôi phục bản lĩnh đàn ông, chúng ta cần sự giúp đỡ của cả phụ nữ.

Chúng ta cần những người mẹ, người bà, người cô, người chị và bạn bè khuyến khích các bé trai và nam thanh niên cư xử đúng mực, đối xử với người khác phái và những người bất hạnh với tinh thần hiệp sĩ, nói lời chân thật ngay cả khi phải chịu hậu quả, để các em biết bảo vệ những người thân yêu, để mơ ước, làm việc chăm chỉ và đạt được những điều mình muốn.

Bàn tay đưa nôi

Tiêu đề phụ trên có thể gợi nhớ đến câu châm ngôn đầy đủ: "Bàn tay đưa nôi là bàn tay thống trị thế giới."

Chắc chắn, nhiều vĩ nhân đã công nhận và tin tưởng câu châm ngôn này. Như George Washington từng nói: "Tôi nợ mẹ tôi cả cuộc đời. Tất cả sự thành công tôi có được là nhờ vào sự dạy dỗ về đạo đức, trí tuệ, và thể chất của mẹ." Abraham Lincoln đã làm theo những lời này: "Tất cả những gì tôi có, hoặc hy vọng trở thành, tôi có được từ người mẹ thiên thần của tôi."

Còn một điều nữa: Quý vị có thể nuôi dạy con trai của mình trở thành "bác sĩ và luật sư, v.v." Nhưng hãy để một chút chất cao bồi trong trái tim của chúng.

Chính chút chất cao bồi đó sẽ giúp con trai quý vị trở thành một người đàn ông.

Minh Vi biên dịch

PUBLIC DOMAIN

Bức họa "Một người phụ nữ Spartan tặng chiếc khiên cho con trai", 1805, của họa sĩ Jean-Jacques-François Le Barbier.

Nghề nội trợ *đáng giá bao nhiêu?*

MY MY

Khi một người lạ hỏi bạn làm nghề gì và nhận được câu trả lời "nghề nội trợ", họ có thể nhìn bạn với ánh mắt chế nhạo. Công việc làm vợ, làm mẹ toàn thời gian từ lâu đã bị châm biếm vì không được coi là một công việc thực sự. Vậy mà một người đàn ông ở Texas đã viết một bức thư rất đặc biệt dành tặng vợ mình…

Vợ chồng Steve và Glory Nelms cùng con trai 2 tuổi sống ở Texas. Glory là một bà mẹ ở nhà toàn thời gian. Trong khi nhiều người đàn ông khác nghĩ rằng chăm con là việc của phụ nữ và việc ở nhà nuôi con chẳng có gì đáng nói, thì Steve rất ý thức được ý nghĩa công việc của Glory.

Trong một bài đăng trên mạng xã hội, anh viết: "Vợ tôi ở nhà và chăm sóc con trai mỗi ngày. Cô ấy thay tã cho con, cho con ăn, chơi với con, ru con ngủ và xoa dịu mọi cảm xúc của con. Và đó chỉ là những việc tối thiểu." Steve còn chia công việc mà vợ anh thực hiện thành từng mục, công việc mà vợ anh thực hiện, bên cạnh là mức lương trung bình cho công việc đó ngoài xã hội.

Tính đến năm 2015, một việc trong lĩnh vực chăm sóc trẻ em có thể kiếm được mức lương khoảng 36,660 USD/năm; dọn dẹp kiếm được 5,200 USD/năm; nấu nướng khoảng 12,480 USD/năm; một trợ lý tài chính có thể mong đợi 3,900 USD/năm. Sau khi cộng thêm mức lương trung bình cho tổng số bảy vai trò tương đương trong lĩnh vực chuyên môn, Steve đã đưa ra một kết luận bất ngờ.

Người vợ nội trợ của anh nên được trả 73,690 USD/năm.

"Nói tóm lại, tôi không đủ khả năng để vợ tôi ở nhà! Là một người nội trợ, mức lương được định giá ấy gần gấp đôi thu nhập thực tế của tôi." Steve viết gửi vợ: "Em còn giá trị hơn cả hồng ngọc, và anh không đủ khả năng trả cho em mức lương xứng đáng."

Trở thành một người mẹ toàn thời gian đòi hỏi sự hy sinh rất lớn của người phụ nữ, Steve biết vợ mình xứng đáng được đánh giá cao hơn. Anh đã lựa chọn cách đặc biệt này để nói với mọi người rằng, nội trợ là một nghề vô giá!

Câu chuyện này làm tôi nhớ đến thời gian vừa qua, cư dân mạng truyền nhau một bức thư của một người chồng gửi vợ chăm con ở nhà. Đối với phụ nữ Việt, đây có thể là bức tâm thư "tỏ hết nỗi lòng":

"Em thân yêu!

Hai ngày trước, chúng ta đã có một cuộc tranh cãi gay gắt. Lúc đó là 8 giờ tối, anh trở về nhà sau một ngày dài vất vả vì công việc, và anh chỉ muốn được ngồi xem bóng đá. Khi anh nhìn thấy em, tâm trạng của anh lúc đó rất tệ và hoàn toàn kiệt sức. Em thì đang vật lộn để ru con ngủ trong khi con bé cứ to mồm mà khóc.

Anh đã bật âm lượng tivi lớn hơn để không muốn nghe thấy tiếng ồn đó.

'Điều đó sẽ không thể giết chết anh nếu anh có thể giúp đỡ em một chút, cũng như cùng em giáo dục con' – em đã nói với anh bằng giọng đầy khó chịu và giảm âm lượng tivi xuống như cũ.

Anh đã trả lời một cách giận dữ: 'Anh đã dành cả ngày làm việc, còn em chỉ ở nhà cùng con chơi búp bê.'

Nói qua nói lại một hồi, em đã khóc vì tức giận và mệt mỏi. Anh đã nói những lời độc ác với em. Em hét lên và nói rằng không thể chịu đựng thêm được nữa. Em đã xông ra khỏi nhà ngay trong đêm, bỏ lại anh và con.

Anh phải ăn bữa tối của con và ru con ngủ. Ngày hôm sau em vẫn chưa về; anh phải xin ông chủ cho anh được nghỉ làm 1 ngày để trông con.

Anh đã có kinh nghiệm để đối phó với sự ăn vạ và khóc lóc của con.

Anh đã có kinh nghiệm trong việc chạy quanh nhà và đưa con đi tắm.

Anh đã có kinh nghiệm để pha sữa, cho con mặc quần áo, dọn dẹp nhà bếp – tất cả gần như cùng một lúc.

Anh đã có kinh nghiệm bị nhốt cả ngày mà không nói chuyện với bất kỳ ai trên 10 tuổi – ngoại trừ con mình.

Anh đã có kinh nghiệm với việc không thể ngồi yên một chỗ để thưởng thức bữa ăn một cách thoải mái, vì anh còn bận rượt theo để đút con ăn.

Anh đã có kinh nghiệm về việc tinh thần và thể chất gần như kiệt quệ; cái anh cần là một giấc ngủ thẳng 20 tiếng, nhưng điều đó đã không xảy ra vì anh phải thức dậy khi nghe tiếng con khóc.

Anh đã trải qua 2 ngày 2 đêm trong vai trò của em, và anh có thể nói rằng anh đã hiểu tất cả.

Anh cảm nhận được sự mệt mỏi của em.

Anh cảm nhận được rằng làm mẹ là một sự hy sinh không gì sánh bằng.

Anh cảm nhận được rằng 1 ngày làm mẹ còn vất vả và căng thẳng hơn 10 giờ làm việc trong một công ty tài chính.

Anh cảm nhận được sự thất vọng của em khi em chấp nhận từ bỏ công việc mà em yêu thích, chấp nhận mất đi thu nhập riêng chỉ để ở nhà trông con.

Anh cảm nhận được rằng em đã khó chịu thế nào khi phải phụ thuộc kinh tế vào người khác.

Anh cảm nhận được những hy sinh của em khi từ chối những lời mời của bạn bè, không ra ngoài tập luyện…

Anh cảm nhận được rằng em đã buồn bã thế nào khi mẹ anh chỉ trích cách em nuôi dạy con chúng mình; bởi giờ anh đã hiểu không ai biết điều gì là tốt nhất cho con của họ bằng mẹ ruột của chúng.

Anh cảm nhận được rằng làm mẹ là công việc mang trọng trách lớn nhất của xã hội này, nhưng lại không được mọi người đánh giá cao hoặc khen thưởng.

Anh viết lá thư này không phải chỉ để em biết rằng anh nhớ em thế nào, mà bởi vì anh không muốn lại một ngày nữa trôi qua mà anh không thể nói với em một điều rằng:

'Em rất dũng cảm, mọi thứ em làm là tuyệt vời nhất và anh thực sự ngưỡng mộ em'."

***

Phụ nữ vẫn thường nói đùa rằng, khi làm mẹ, cô ấy sẽ trở thành siêu nhân 3 đầu 6 tay, vừa là bác sĩ, vừa là giáo viên, vừa là bảo mẫu, vừa là cảnh sát. Vậy nên phụ nữ sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn khi những ông chồng thể hiện sự trân trọng và chia sẻ những khó khăn trong công việc nội trợ của vợ mình.

SHUTTERSTOCK

Xin đừng quên sự tốt đẹp của Hoa Kỳ

JEFF MINICK

Tháng 8 năm 1945.

Cha tôi – một trung sĩ Lục quân, cũng là một lính bộ binh chiến đấu ở Ý – đã lên đường về Hoa Kỳ để tham gia cuộc chiến chống lại sự xâm lược của Nhật Bản. Anh trai của ông là một bác sĩ trong quân đội. Bố vợ tương lai của tôi làm việc trong quân đội ở Thái Bình Dương và cũng đang chuẩn bị cho cuộc tấn công vào nước Nhật.

Ngày 06/08, Hoa Kỳ thả một quả bom nguyên tử xuống Hiroshima.

Ngày 08/08, Liên Xô tuyên chiến với Nhật Bản.

Ngày 09/08, Hoa Kỳ thả một quả bom nguyên tử xuống Nagasaki.

Ngày 15/08, Thiên hoàng Hirohito tuyên bố Nhật Bản đầu hàng quân Đồng minh.

Sau tuyên bố đó, mẹ tôi khi ấy vẫn còn là một thiếu nữ, thấy mình đang hòa vào dòng sông hoa giấy ăn mừng trên đường phố Detroit, trong niềm hân hoan vì cuối cùng chiến tranh đã kết thúc.

Ngày 02/09, đại diện của Nhật Bản đã ký vào văn bản đầu hàng trên tàu USS Missouri, Thế chiến thứ II chính thức kết thúc.

Mùa hè năm nay đánh dấu kỷ niệm 75 năm kết thúc Thế chiến thứ II, nhưng ít người trong chúng ta tôn vinh chiến thắng lịch sử trước các thế lực fascist (phát-xít) và bạo quyền đó. Tâm trí chúng ta bị những mối lo lắng và khổ não hiện thời xâm chiếm. Ngoài sự hỗn loạn do đại dịch gây ra, chúng ta đang phải đối mặt với các cuộc bạo loạn ở một số thành phố và lời kêu gọi xóa bỏ nền văn hóa và Hiến pháp Hoa Kỳ. Nhiều người, bao gồm cả một số chính trị gia, đã phủ nhận tư tưởng chủ nghĩa ngoại lệ Hoa Kỳ (American exceptionalism) vốn quan niệm rằng Hoa Kỳ không giống bất kỳ quốc gia nào khác trong lịch sử thế giới. Họ cho rằng Hoa Kỳ là xấu xa, một quốc gia độc ác với một lịch sử bạo tàn mà Hiến pháp và các lý tưởng phải bị xóa bỏ hoặc thay đổi.

Họ có đúng không? Rằng Hoa Kỳ chẳng có gì đặc biệt, chẳng có gì độc đáo?

Đống đổ nát và chủ nghĩa cộng sản

Hãy trở về sự kiện tháng 8/1945 cùng những năm hậu chiến tranh và suy ngẫm.

Khi chiến tranh kết thúc, phần lớn thế giới nằm trong đống đổ nát. Quần đảo Anh tiếp tục duy trì hệ thống cấp phát lương thực trong nhiều năm. Nền kinh tế của Pháp và Ý bị san phẳng; các nhà máy đóng cửa; nhiều công dân phải sống trong cảnh nghèo đói. Những thành phố ở Đức điêu tàn vì bom đạn; Nhật Bản trở thành quốc gia của những tàn tích trong khói lửa, và người dân ban đầu đã rất khiếp sợ trước sự chiếm đóng của Hoa Kỳ. Năm 1947, Winston Churchill mô tả Âu Châu là "một đống đổ nát, một nấm mồ, một nơi sản sinh ra bệnh dịch hạch và sự thù hận."

Trong khi đó, Liên Xô, quốc gia phải hứng chịu thiệt hại hàng triệu sinh mạng quân sĩ và thường dân, đang biến Đông Âu thành một khối quốc gia cộng sản, nhốt toàn bộ các quốc gia đằng sau cái mà ngài Churchill gọi là "Bức màn sắt". Ở Trung Quốc, Đảng Cộng sản của Mao Trạch Đông đã nắm quyền kiểm soát. Một số quốc gia như Hàn Quốc, Việt Nam, và Đức cuối cùng bị chia tách làm hai: một bên theo chủ nghĩa tư bản tự do, và bên kia theo chủ nghĩa cộng sản độc tài.

Đất nước tương phản hoàn toàn với sự điêu tàn và sự xâm lấn của chủ nghĩa cộng sản chính là Hiệp Chủng Quốc Hoa Kỳ.

Sự hào phóng của người dân Hoa Kỳ

Trong khi chủ nghĩa cộng sản trên toàn thế giới đang nhắm vào việc nô dịch con người và đàn áp tự do, Hoa Kỳ đã vươn tới việc bảo tồn tự do và xây dựng lại một thế giới đã bị tàn phá bởi chiến tranh. Với hàng tỷ USD viện trợ, Kế hoạch Marshall và các chương trình khác của Hoa Kỳ đã giúp ngăn chặn chủ nghĩa cộng sản phát triển ở Âu Châu, và khiến các nước như Ý và Pháp khởi động nền kinh tế trở lại.

Thay vì khiến người Đức và người Nhật phải quỳ gối, Hoa Kỳ đã phục hưng hai quốc gia này bằng cách hướng họ thành các quốc gia dân chủ và cung cấp những khoản viện trợ kinh tế khổng lồ. Cùng với nền tảng đạo đức làm việc của hai dân tộc này, Hoa Kỳ đã thành công đến mức trong vòng 20 năm, Nhật Bản và Đức đã có thể cạnh tranh về thương mại trên thế giới, phát triển công nghệ mới, và phần lớn công dân của họ có thu nhập ở mức trung lưu. Nền dân chủ đã phát triển mạnh mẽ ở cả hai quốc gia nói trên. Nhật Bản và Đức ngày nay là những biểu tượng sống động về lòng nhân từ và sự hào phóng của người dân Hoa Kỳ.

Hãy giữ cho nền dân chủ tồn tại

Hoa Kỳ sau chiến tranh cũng đã viện trợ kinh tế và quân sự cho các nước khác trên thế giới. Hàn Quốc vẫn là một đất nước năng động cho đến nay là nhờ Hoa Kỳ và các đồng minh đã đánh bại âm mưu xâm lược của Bắc Triều Tiên và Trung Cộng. Trong thời gian này, Hoa Kỳ cũng hỗ trợ tài chính và các khoản khác cho những quốc gia đang gặp khó khăn để giúp họ duy trì quyền tự do, trong đó có nhiều quốc gia ở Phi Châu và Á Châu.

Sự tương phản giữa các nền dân chủ đích thực và chủ nghĩa cộng sản đã rất rõ ràng; ví dụ sinh động nhất về sự khác biệt này là thành phố Berlin. Năm 1961, chính phủ Đông Đức bắt tay với người Nga xây dựng một bức tường ngăn cách Đông và Tây Berlin, một hàng rào bê tông được dựng lên để ngăn những người tị nạn chạy trốn đến Tây Berlin tìm kiếm tự do. Ở một bên của bức tường là Đông Berlin với những đường bao quanh, những cửa hàng của chính phủ với những kệ hàng trống trơn, và khi màn đêm buông xuống, chỉ còn bóng tối và sự yên lặng. Phía bên kia là Tây Berlin với các cửa hàng và đường phố sầm uất, các nhà hàng và khách sạn cao cấp, ánh đèn rực rỡ, câu lạc bộ và quán bar.

Chủ nghĩa cấp tiến thực sự của Hoa Kỳ

Sự giàu có và tình yêu tự do này của Hoa Kỳ đến từ đâu? Tại sao Abraham Lincoln từng mô tả Hoa Kỳ là "niềm hy vọng cuối cùng lớn nhất trên Trái Đất?" Đâu là gốc rễ cho sự phồn thịnh của Hoa Kỳ, đến mức chúng ta đã có thể thúc đẩy một nửa thế giới phục hồi kinh tế sau chiến tranh? Tại sao chúng ta phải đấu tranh trường kỳ với những kẻ độc tài? Tại sao chúng ta ủng hộ nền dân chủ?

Đáp án cho những câu hỏi này được tìm thấy trong một câu duy nhất: "Chúng ta khẳng định những chân lý này là hiển nhiên, rằng mọi người sinh ra đều có quyền bình đẳng; họ được Tạo Hóa ban cho một số quyền tất yếu bất khả xâm phạm, trong đó có quyền được Sống, được Tự do và mưu cầu Hạnh phúc."

Hãy giữ cho Giấc mơ sống mãi

Qua lăng kính mới, chúng ta hãy dành chút thời gian nhìn lại một quốc gia thời hậu chiến, đã không chỉ đem lại sự thịnh vượng và công bằng hơn cho công dân của mình, mà còn làm điều tương tự cho các quốc gia khác. Chúng ta hãy nhớ đến những nhà lãnh đạo của thời đại đó – những người đàn ông như Harry Truman, George C. Marshall, Douglas MacArthur, và Dwight Eisenhower – tất cả đều tin vào Giấc mơ tự do của Hoa Kỳ và sự thịnh vượng của nó.

Chúng ta cũng hãy nhớ đến 400,000 người dân Hoa Kỳ đã ngã xuống nơi vùng đất xa quê hương để chiến đấu chống lại chủ nghĩa phát-xít và độc tài.

Giữa muôn vàn sóng gió mà chúng ta đang đối mặt, hãy ngưng đọng trong giây lát để tưởng nhớ và ca ngợi sự tốt đẹp của Hoa Kỳ, cũng như tầm nhìn độc đáo của Giấc mơ Hoa Kỳ.

Thuần Thanh biên dịch

THREE LIONS/GETTY IMAGES

Vào ngày 02/9/1945, Lục quân và Hải quân Hoa Kỳ trên tàu USS Missouri tổ chức lễ đầu hàng [cho quân Nhật] đánh dấu sự kết thúc của cuộc chiến với Nhật Bản.

STEVE EASON/HULTON ARCHIVE/GETTY IMAGES

FRED RAMAGE/KEYSTONE/GETTY IMAGES

Ảnh trái: Người Đức phía Đông Berlin leo lên Bức tường Berlin vào ngày 31/12/1989 ;
Ảnh phải: Một phụ nữ Đức ngồi giữa đống đổ nát ở Berlin sau Thế Chiến thứ II.

MUSIKANIMAL CC BY-SA 4.0

400,000 người dân Hoa Kỳ đã mất trong Thế chiến thứ II; ngày nay sự hy sinh này dường như bị lãng quên. Đài tưởng niệm Thế Chiến thứ II ở Hoa Thịnh Đốn, tháng 07/2017.

PUBLIC DOMAIN

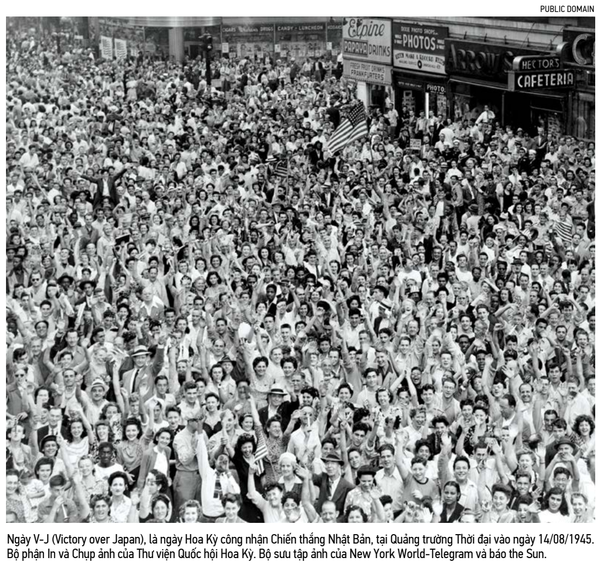

Ngày V-J (Victory over Japan), là ngày Hoa Kỳ công nhận Chiến thắng Nhật Bản, tại Quảng trường Thời đại vào ngày 14/08/1945. Bộ phận In và Chụp ảnh của Thư viện Quốc hội Hoa Kỳ. Bộ sưu tập ảnh của New York World-Telegram và báo the Sun.

Sự giàu có và tình yêu tự do này của Hoa Kỳ đến từ đâu? Tại sao Abraham Lincoln từng mô tả Hoa Kỳ là "niềm hy vọng cuối cùng lớn nhất trên Trái Đất?"

EPOCH TIMES
TIẾNG VIỆT

BẠN MUỐN CHIA SẺ BÁO VỚI NGƯỜI THÂN, BẠN BÈ?

Epoch Times Tiếng Việt sẽ giúp chuyển tận nhà mỗi tuần.

ĐẶT MUA BÁO NGAY HÔM NAY:

TEL: (626) 618-6168
(714) 356-8899

WWW.ETVIET.COM
10962 Main Street, Suite 101, El Monte, CA 91731-2922

ALL PHOTOS FROM SHUTTERSTOCK

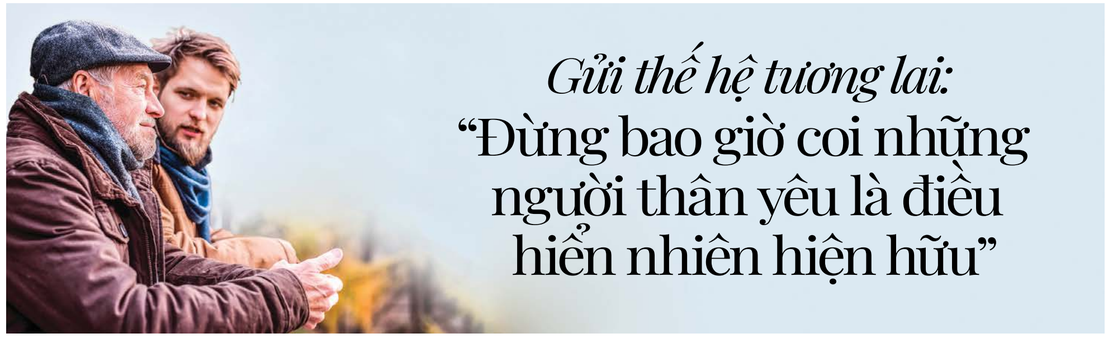

Gửi thế hệ tương lai: "Đừng bao giờ coi những người thân yêu là điều hiển nhiên hiện hữu"

CHUYÊN MỤC GỬI THẾ HỆ TƯƠNG LAI | THE EPOCH TIMES

Mùa hè năm 1969, tôi nhận được một lá thư từ Tổng thống Richard Nixon, bắt đầu bằng những dòng "đáng ghét": "Xin chào, theo cách này, quý vị được giới thiệu vào Lực lượng Vũ trang của Hợp chủng quốc Hoa Kỳ."

Đọc xong lá thư, tôi rất bực bội, vo tròn nó thành một quả bóng và ném vào góc tường. Mẹ tôi, một người phụ nữ 42 tuổi, đang nằm liệt giường vì căn bệnh ung thư. Có lẽ bà chẳng còn sống được bao lâu. Tôi là con cả trong gia đình có 5 anh chị em. Mẹ gọi tôi vào phòng và hỏi lá thư đó có nội dung gì. Tôi tránh để mẹ biết câu chuyện nên đã trả lời: "Không có gì mẹ ạ, đó chỉ là hóa đơn của câu lạc bộ thu âm." Mẹ tôi không tin nên yêu cầu tôi đem nó đến cho bà. Tôi đành lấy lá thư bị vo tròn đó đem vào phòng cho mẹ. Mẹ đọc và bắt đầu rơi lệ. Mẹ kéo tôi về phía bà, ôm tôi thật chặt và khóc nức nở. Mẹ có hai anh trai và một người anh rể đã chiến đấu trong Thế chiến thứ II; họ bị thương tật vĩnh viễn. Mẹ hiểu những rủi ro và nguy hiểm của chiến tranh, càng không muốn điều đó xảy ra với bất kỳ đứa con nào.

Đúng lúc đó, mấy người bạn ở ngoài bấm còi gọi tôi. Chúng tôi đã lên chương trình, và tôi ích kỷ chỉ muốn ra ngoài với các bạn. "Sẽ không sao đâu mẹ. Nhiều bạn bè của con từ thời trung học đã đi lính, và thậm chí một số anh em họ cũng đã tham gia, họ đều trở về bình an. Con sẽ ổn thôi, thật đó." Mẹ không muốn buông tay, nhưng tôi năn nỉ rằng tôi thực sự cần phải rời nhà, các bạn đang ở phía ngoài đợi tôi. Tôi nói với mẹ rằng chúng tôi có thể tiếp tục câu chuyện khi tôi trở về.

Mẹ tôi qua đời ngay sau đó.

Không thể nói được là bao nhiêu đêm tôi đã khóc, ôm gối và mong ước da diết được quay trở lại ngày hôm đó, được ôm và nói chuyện với mẹ thêm một lần nữa... nhưng mong ước đó vĩnh viễn không thể thành hiện thực.

Nếu tôi có thể chia sẻ lại một kinh nghiệm để đời cho bất kỳ ai sẵn sàng lắng nghe, thì đó là đừng bao giờ coi những người thân yêu của bạn như là điều hiển nhiên hiện hữu. Đừng bao giờ bỏ qua cơ hội ôm họ và nói với họ rằng bạn yêu họ, và trân trọng họ biết nhường nào... bởi vì đó có thể là cơ hội cuối cùng của bạn.

Ed Koehnemann

Thông điệp của tôi tới thế hệ trẻ

Ở tuổi 76, độ tuổi mà tôi tích lũy được khá nhiều kinh nghiệm sống, những thử thách và những phần thưởng xứng đáng.

Những năm thơ ấu in đậm hình ảnh cha mẹ tôi và những người hàng xóm ngồi trước hiên nhà. Nhân sinh quan của tôi được định hình bởi ông bà, cha mẹ, và thầy cô giáo, chứ không phải các phương tiện truyền thông xã hội. Tôi suy nghĩ về những điều tôi muốn chia sẻ với cháu gái sắp tốt nghiệp đại học năm nay của tôi. Nhưng có lẽ, những lời khuyên này cũng có thể áp dụng cho thế hệ trẻ của chúng ta.

Tôi mong cháu gái và các bạn trẻ khác hiểu rằng cuộc sống không phải là những gì chúng ta nhận được mà là những gì chúng ta cho đi; không phải về những người chúng ta biết mà là cách chúng ta đối xử với họ; không phải là về những thứ chúng ta sở hữu mà là khả năng chúng ta gây dựng chúng ra sao; không phải về danh lợi mà là phẩm chất, nhân cách của mình.

Tôi mong cháu gái tìm thấy niềm đam mê và nhiệt tình trong công việc. Cháu cần hiểu rằng không thể làm mọi việc một mình, nên hãy ghi nhận những đóng góp của người khác và đề nghị được giúp đỡ khi cần thiết.

Tôi muốn cháu tôi biết rằng nó sẽ mắc sai lầm và sẽ hối tiếc. Nhưng hãy thừa nhận sai lầm của mình, chúng ta luôn có cơ hội thứ hai để không mắc phải những lỗi lầm tương tự. Tôi mong cháu gái nhìn thấy những điều tốt đẹp ở người khác và có thể tha thứ cho họ, ngay cả khi họ làm nó thất vọng.

Trên tất cả, tôi mong cháu hãy là chính mình.

Hãy đón nhận sự hướng dẫn và lời khuyên đúng đắn từ người khác, nhưng hãy để lương tâm dẫn đường chỉ lối. Và hãy nhớ đối xử tốt với chính mình. Cháu là một cá nhân duy nhất.

Duane Hodgin

Không thể thay đổi được quá khứ, chẳng thể biết được tương lai sẽ về đâu, nhưng quý vị chỉ [có thể làm điều đó] trong từng phút giây hiện tại.

Jack Feathers

Lớn lên vào những năm 50 và 60, bọn trẻ chúng tôi thường ăn uống tại bàn ăn (dạng quầy bar) trong nhà bếp đối diện với một bảng thông báo. Mẹ tôi quả là rất thông thái khi cắt các bài báo, mẩu tin và dán lên bảng để chúng tôi đọc – Ann Landers, Abby thân mến, v.v. Một mẩu báo đã để lại ấn tượng mãi trong tôi:

"Hãy mừng vui khi những chiếc đĩa đã bẩn
Chúng có một câu chuyện để kể
Trong khi những người khác còn đang đói
Chúng ta đã được ăn rất no
Với ngôi nhà và sức khỏe lẫn hạnh phúc
Chúng ta không nên cảm thấy phiền phức
Theo những bằng chứng này, Chúa rất tốt với chúng ta."

Vâng, chúng tôi rất ghét rửa và lau khô chén đĩa trước khi có máy rửa chén và ngay cả sau đó nữa.

Mặc dù bài thơ trên nói về những chiếc đĩa đựng đồ ăn, nhưng nó cũng nói về trách nhiệm và sự trân quý đối với những gì mình có, đừng mong mọi thứ bày sẵn trên mâm mà không cần tốn công sức gì cả.

Stacy Gannon

Thân gửi thế hệ tiếp theo!

Tôi có thể không lớn tuổi như một số cô bác chia sẻ những lời khuyên hiền triết qua chuyên mục này, nhưng tôi tin rằng với phần lớn kiến thức mà tôi thu thập được trong nhiều năm qua, bạn có thể áp dụng chúng trong vài tình huống mà bạn đối mặt.

Bạn cần nắm vững 3 điều chính yếu: Học cách yêu Chúa, tôn trọng mọi người, và làm việc chăm chỉ. Bạn sẽ cần ba trụ cột này trong mọi tình huống.

Thứ nhất, niềm tin vào Chúa là điều cần thiết cho cuộc sống của bạn và hơn cả thế nữa. Hãy học cách luôn tin cậy Ngài với bất kỳ giá nào, và Ngài sẽ giúp bạn đi đường thẳng.

Thứ hai, học cách tôn trọng mọi người và có lòng tự trọng, đồng thời học cách khoan dung với người khác dù niềm tin và cách làm của họ có thể không giống như của bạn. Đặc biệt trong các mối quan hệ và cư xử với phụ nữ (nếu bạn là đàn ông), luôn cần phải lịch thiệp với phụ nữ. Từ rất sớm, tôi đã được dạy điều này, và điều tôi nhận được hoàn toàn xứng đáng.

Thứ ba, làm việc chăm chỉ là điều cốt yếu. Bạn có thể có cơ hội làm việc trong nhiều lĩnh vực khác nhau, cho dù là ngồi trước máy tính từ 9 giờ sáng đến 5 giờ chiều, hay làm việc tay chân như xây dựng, đều cần đến sự chăm chỉ.

Luôn đồng hành cùng với 3 điều trụ cột này, bạn sẽ là mẫu người mà người khác sẽ kể với con cái của họ và nói với chúng rằng: "Giờ, con có thể học từ bác ấy."

Luke Pierce

Bạn muốn đưa ra lời khuyên gì cho các thế hệ trẻ?

Chúng tôi kêu gọi tất cả độc giả sẵn chia sẻ những giá trị vượt thời gian, có thể phân định rõ đúng và sai, và truyền cho thế hệ tương lai thông qua những kiến thức uyên thâm và kinh nghiệm của mình. Chúng tôi nhận thấy những thông điệp ý nghĩa truyền lại cho thế hệ tiếp theo đang giảm dần theo thời gian, và rằng chỉ với một nền tảng đạo đức vững vàng thì thế hệ tương lai mới có thể phát triển mạnh mẽ.

Hãy gửi thông điệp của bạn, cùng với tên đầy đủ, tiểu bang và thông tin liên hệ của bạn tới NextGeneration@epochtimes.com hoặc gửi thông điệp đó đến: Next Generation, The Epoch Times, 229 W. 28th St., Floor 7, New York, NY 10001.

Minh Vi biên dịch

1475341/PIXABAY

Viết lại kịch bản hẹn hò

CATHERINE YANG

Khách hàng tìm đến cô Leila Tomasone với những câu hỏi, những thất bại và sự bối rối về đời sống tình yêu của họ.

"Hẹn hò – từ đó có nghĩa là gì?" Tomasone đặt câu hỏi. Cô là một chuyên gia tư vấn về các mối quan hệ đồng thời là một bà mẹ hai con sống ở Virginia. Cô cho biết, khái niệm hẹn hò đã từng không tồn tại. Các cuộc hôn nhân xưa kia được sắp xếp bởi bề trên, nhưng trong thời hiện đại, tán tỉnh và hẹn hò trở thành một việc công khai và phổ biến. "Những chàng trai trẻ tuổi sẽ gọi điện đến nhà của một cô gái trẻ để xin phép gia đình cô ấy, gia đình sẽ nhắc máy và muốn biết anh chàng này là ai."

Những kịch bản, tiêu chuẩn và kỳ vọng đó đã hoàn toàn biến mất, nhưng không có điều mới nào thay thế. Có người hỏi Tomasone rằng việc hẹn hò ai đó hay chấp nhận lời đề nghị hẹn hò liệu có ý nghĩa gì hay không, họ có nghĩa vụ nào không, và liệu lời nói có cần đi đôi với việc làm không. Những câu hỏi cơ bản về mối quan hệ như liệu đối phương có đang đồng thời gặp gỡ người khác, hay chuyện này rồi sẽ đi đến đâu, là những điều mà mọi người không biết phải hỏi như thế nào, hoặc tệ hơn, chỉ là những suy đoán trong đầu.

Tomasone bắt đầu đưa ra lời khuyên cho bạn bè của mình, và nó đã tạo ra ảnh hưởng tích cực trong vòng kết nối của cô ấy. Kể từ đó, cô ấy đã biến kỹ năng này thành một công việc kinh doanh. Tomasone tiết lộ rằng, sự thật là nó bắt đầu từ những vấn đề trong mối quan hệ của chính cô.

Cô chia sẻ: "Việc này bắt đầu với tôi khi tôi trải qua một cuộc hôn nhân tồi tệ và sau đó lại có một số mối quan hệ tồi tệ, và thứ tôi cần làm là sàng lọc và sắp xếp lại."

COURTESY OF THE DATING PROJECT

Chuyên gia tư vấn các mối quan hệ Leila Tomasone.

PIXABAY

COURTESY OF THE DATING PROJECT

Megan Harrington đã viết và sản xuất bộ phim tài liệu "Dự án hẹn hò".

Đó là "lửa thử vàng"; nhưng thông qua những sai lầm, cô ấy đã hiểu được tâm lý trong các mối quan hệ, cũng như các nguồn lực, kỹ năng và chiến lược, và nhận ra rất nhiều người khác cũng có mong muốn tương tự như vậy.

Một văn hóa thiếu vắng hẹn hò

Trải nghiệm của Tomasone không phải là hiếm hoi và thậm chí chưa đến mức cực đoan.

Tại bờ biển đối diện ở California, các nhà làm phim Megan Harrington và Catherine Fowler Sample đã có mặt tại một bữa tiệc của bạn bè, với hơn 10 thiếu nữ ở độ tuổi 20, tất cả đều độc thân và không hẹn hò. Harrington cho biết, một nửa dân số Hoa Kỳ còn độc thân và cảm thấy nỗi cô đơn chế ngự, hay họ kết nối với ai đó nhưng lại cảm thấy mất kết nối. Họ cũng có cảm giác thất vọng khi nghiền ngẫm những bộ phim, bài hát, chương trình truyền hình và các bài báo về cách sống một cuộc sống độc thân tốt đẹp; họ bắt đầu cụ thể hoá những lý tưởng hứa hẹn mang lại hạnh phúc và sự trọn vẹn đó, nhưng họ không thể đạt được khi làm theo những kịch bản này.

Harrington nói: "Đó là trạng thái thiếu kết nối chân thành với người khác." Cô ấy không xa lạ gì với kiểu hẹn hò truyền thống, nhưng những sinh viên ít hơn cô cả chục tuổi trong khuôn viên trường đại học không có khái niệm về "ngày hẹn hò đầu tiên" (coffee date), và đó là điều họ muốn nghiên cứu.

Harrington nói: "Chúng ta phát triển các thói quen và đó là nền tảng của mọi thứ." "Cuộc sống độc thân tốt đẹp" mà mọi người đã 'nhồi vào đầu' là nơi mà các mối quan hệ bị coi nhẹ, con người lợi dụng nhau, và những thói quen này đã ăn sâu vào lớp trẻ.

Fowler Sample nói rằng những thói quen này lan truyền từ các trường đại học. Trong quá trình làm phim tài liệu, cô nhận ra rằng những người 40 tuổi bị mắc kẹt trong những thói quen và cạm bẫy giống như những sinh viên đại học.

"Đây thực sự là một cuộc khủng hoảng có tính chất rộng lớn trong nền văn hóa của chúng ta; nó cần được tìm hiểu và giải thích," cô nói. Trong quá trình sản xuất bộ phim, chứng kiến phản ứng của khán giả đối với năm nhân vật được theo dõi trong quá trình hẹn hò của họ, nghe những câu hỏi và thảo luận sau khi chiếu phim, và thậm chí là bác sĩ sản khoa của cô đề nghị chiếu "Dự án hẹn hò" cho thanh thiếu niên mà không biết cô có liên quan đến bộ phim, Fowler Sample đã nhận ra tầm ảnh hưởng của vấn đề này.

Đó cũng là yếu tố trung tâm trong cuộc khủng hoảng về nỗi cô đơn, như Fowler Sample đã nói. Nếu không có kịch bản ngày hẹn hò đầu tiên, những người trẻ tuổi không biết làm thế nào để làm quen với người khác hoặc làm thế nào để kết nối. Mọi người sẽ "nói chuyện" mãi trên các ứng dụng hẹn hò, nhưng không bao giờ đi đến đâu và không bao giờ tạo ra kết nối thực sự. Tình dục hóa việc hẹn hò và làm cho nó thiên về thể xác quá nhanh đã làm xáo trộn kịch bản.

Một nền văn hóa không có giao tiếp

Tomasone nhận thấy rằng mọi người không chỉ quên cách hẹn hò với nhau, mà còn quên cách giao tiếp trong các mối quan hệ. Thông thường, hai người dễ dàng ngủ với nhau ngay lập tức, mà không đề cập đến mối quan hệ của họ là gì và sẽ đi đến đâu. Hai người có thể có những ý kiến hoàn toàn khác nhau về mối quan hệ của họ.

Tomasone nói: "Có những giả định mà mọi người mặc định trong đầu khi hẹn hò." Ai đó dễ dàng nói rằng họ không nghĩ bản thân có bất kỳ trách nhiệm nào khi hẹn hò, nhưng thực tế là tất cả những người mà cô ấy trò chuyện đều cảm thấy có sự ràng buộc, do văn hóa.

Nhu cầu tư vấn tình cảm gia tăng

Theo Tomasone, nếu trong một nền văn hoá mà người ta chỉ nghĩ đến hai kiểu hẹn hò, một là cho rằng mình là duy nhất và tiến tới quan hệ một vợ một chồng, hai là đi chơi mà không biết mối quan hệ của mình sẽ đi đến đâu hay khi nào đám cưới sẽ diễn ra, thì người đó sẽ phải dành rất nhiều thời gian suy ngẫm lại khi họ bắt đầu hẹn hò có mục đích. Họ sẽ phải bắt đầu với việc xác định xem họ muốn gì trong cuộc hẹn hò này. Hầu hết những khách hàng muốn tư vấn hẹn hò đều có suy nghĩ về hôn nhân và gia đình, và nếu họ quay trở lại văn hóa hẹn hò "tình một đêm" như trước, họ sẽ hẹn hò với nhiều người, nhưng cũng phải quyết định xem người đó có thực sự dành cho họ hay không. Nếu họ hẹn hò có một mục đích rõ ràng, họ cũng sẽ suy nghĩ một cách thông suốt xem liệu các giá trị của họ có phù hợp với nhau hay không và thảo luận về những điều này.

Tomasone đặc biệt dặn dò phụ nữ rằng đừng nhanh chóng biến mình trở thành người duy nhất; hãy để cho những người họ đang gặp gỡ hiểu rằng trên thực tế, người đàn ông dẫn dắt nhịp độ của mối quan hệ và là người phát triển tình trạng mối quan hệ lên thành duy nhất.

Tomasone nói: "Lời khuyên khi hẹn hò rất hữu ích vì đó là tất cả những điều họ cần biết để có một mối quan hệ tuyệt vời. Bạn phải theo kịp và không để nó rơi bên lề đường."

Ngân Hà biên dịch

COURTESY OF THE DATING PROJECT

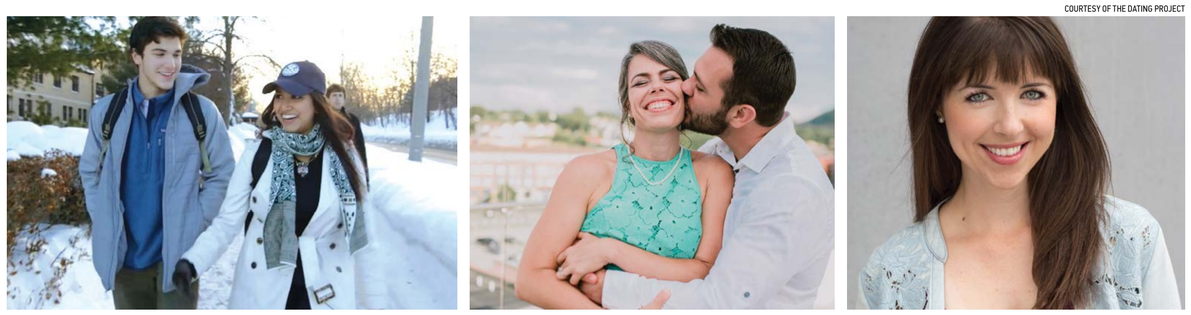

(Ảnh phải) Bộ phim tài liệu "Dự án hẹn hò" theo chân 5 người độc thân trong độ tuổi từ 18 đến 40, khi họ thay đổi bối cảnh hẹn hò. (Ảnh giữa) Nhà tư vấn Leila Tomasone và chồng của cô, ông Derek. (Ảnh trái) Ngoài việc sản xuất "Dự án hẹn hò", Catherine Fowler Sample cũng đã viết chuyên đề 'xây dựng các mối quan hệ hẹn hò và hôn nhân lành mạnh'. Tình cờ, khi đang sản xuất bộ phim tài liệu, cô bắt đầu hẹn hò với người đàn ông mà sau này trở thành chồng của cô.

Nuôi dưỡng hôn nhân trong thời kỳ khó khăn

Trò chuyện với chuyên gia tư vấn hôn nhân Suzanne Venker

NEONBRAND/UNSPLASH

Yếu tố quan trọng của một cuộc hôn nhân thành công là thái độ, hay tư duy của bạn.

Theo chuyên gia tư vấn hôn nhân Suzanne Venker, đề bị tổn thương là yếu tố then chốt trong một cuộc hôn nhân tốt đẹp.

BARBARA DANZA

Một trong những bài học sâu sắc trong một năm đầy thử thách này đó là tầm quan trọng của những mối quan hệ thân thiết. Với một số cặp đã kết hôn, khoảng thời gian khó khăn là chất xúc tác cho một sự gắn kết bền chặt hơn; nhưng với những cặp đang gặp vấn đề thì điều này có thể khiến câu chuyện của họ thêm phần phức tạp.

Suzanne Venker – tác giả của 5 cuốn sách về hôn nhân và là một chuyên gia tư vấn đã chia sẻ việc làm thế nào để nuôi dưỡng hôn nhân trong thời kỳ khó khăn.

The Epoch Times: Mọi cặp vợ chồng đều mong muốn có một cuộc hôn nhân tốt đẹp, vậy theo bà thế nào là hôn nhân hạnh phúc?

Bà Suzanne Venker: Có bốn khía cạnh chính quyết định việc bạn đang xây dựng hay phá vỡ một mối quan hệ. Nếu một cặp vợ chồng có thể đồng thuận về những điều đó thì họ có một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Bốn yếu tố đó là: Tiền bạc, nuôi dạy con cái, tín ngưỡng, và vấn đề gia đình hai bên.

Tiền bạc là nguyên nhân đầu tiên dẫn đến ly hôn và những xung đột trong hôn nhân. Điều này luôn đúng, nhưng bản chất của các vấn đề này thì thay đổi. Những chàng trai và cô gái gánh trên vai một khoản nợ sinh viên lớn mà bước vào cuộc hôn nhân thì sẽ xem món nợ này là "của anh" và "của cô". Tuy nhiên, không có gì là của riêng bạn sau khi kết hôn; mục đích của hôn nhân là biến mọi thứ trở thành của chung hoặc thành một phần của hai vợ chồng.

Nếu tiền bạc của một cặp vợ chồng là của riêng và không có sự minh bạch, thì đây là một dấu hiệu lớn cho thấy họ đang tiến tới một cuộc hôn nhân sai lầm. Để thành công trong hôn nhân, bạn phải làm việc cùng nhau. Mọi khoản thu nhập đều là thu nhập chung sau khi kết hôn, bất kể là do ai làm ra; và cả hai người cần được chi tiêu bình đẳng. Điểm mấu chốt là: Khi nói đến tiền bạc, nếu bạn và người bạn đời trở thành đối thủ chứ không phải đồng minh thì cuộc hôn nhân của bạn sẽ gặp nhiều trắc trở hoặc đi đến kết thúc.

Cách nuôi dạy con hay cụ thể hơn là cách khiến chúng trở nên kỷ luật cũng ảnh hưởng rất lớn đến hôn nhân. Các cặp vợ chồng cần có cùng quan điểm về việc nuôi dạy con; nếu không, bọn trẻ sẽ trở thành người chịu trách nhiệm cho sự đổ vỡ trong hôn nhân, bởi vì một cách vô tình, chúng sẽ lợi dụng sự bất đồng của cha mẹ để tạo thuận lợi cho mình và gây đổ vỡ hôn nhân của cha mẹ.

Thứ ba là tín ngưỡng. Điều này nghe có vẻ ít quan trọng trong thời đại ngày nay, vì tín ngưỡng bị suy thoái nghiêm trọng, nhưng khi những đứa trẻ chào đời, tín ngưỡng vẫn đóng một vai trò nhất định. Vợ chồng có cùng tín ngưỡng là một điều rất lý tưởng, nếu họ không cùng tôn giáo thì cũng không thành vấn đề miễn là tôn trọng đức tin của nhau. Theo quan điểm của tôi, vấn đề thực sự là khi một người có tín ngưỡng còn người kia thì không – bởi vì triết lý sống ảnh hưởng rất nhiều đến những gì chúng ta suy nghĩ và hành động.

Cuối cùng là vấn đề gia đình hai bên. Đây là một khía cạnh rất khó kiểm soát và có thể là một vấn đề lớn, đặc biệt là nếu cặp vợ chồng không thống nhất về thời gian dành cho gia đình hai bên và các ranh giới. Nếu cặp vợ chồng xem tổ ấm của họ như một pháo đài, không cho phép bất kỳ ai có thể gây chia rẽ vợ chồng bước vào, thì mối quan hệ rất tốt đẹp. Hầu hết các cặp vợ chồng sẽ phát sinh vấn đề khi họ không làm được như vậy.

Ngoài bốn điều trên, tôi tin rằng yếu tố quan trọng của một cuộc hôn nhân thành công là thái độ, hay tư duy của bạn. Thái độ đã không được coi trọng xứng đáng trong hôn nhân. Cách bạn suy nghĩ mang tính quyết định. Ví dụ: Nếu bạn đầu tư vào cuộc hôn nhân giống như một doanh nghiệp, có lẽ bạn sẽ cố gắng làm mọi thứ để nó hoạt động. Khi một vấn đề phát sinh, bạn có cho rằng có thể khắc phục được và tập trung vào vấn đề đó không? Hay bạn xem đó là điều không thể vượt qua và cá nhân hóa vấn đề bằng cách tấn công người bạn đời của mình thay vì giải quyết nó?

Đừng bao giờ đánh giá thấp sức mạnh của thái độ, nó có thể tạo dựng hoặc phá vỡ thành công của bạn đối với mọi thứ, kể cả hôn nhân.

The Epoch Times: Chúng ta đang trải qua thời kỳ đầy thử thách. Từ những gì quan sát được, bà thấy đời sống hôn

Chuyên gia tư vấn hôn nhân Suzanne Venker

> **Tất cả chúng ta đều là con người, và chúng ta sẽ không chung sống tốt đẹp với bất kỳ ai nếu chúng ta không chăm sóc bản thân.**
>
> *Suzanne Venker*

PIXABAY

Bà Venker: Khỏi phải nói, họ cảm thấy căng thẳng do 'bị nhốt' cùng nhau trong nhà quá lâu và ít có cơ hội ra ngoài bởi mọi thứ đã đóng cửa. Hơn nữa, họ còn ở cùng lũ trẻ. Có rất nhiều thử thách.

Tôi rất tin tưởng rằng việc thường xuyên có không gian riêng là điều khá quan trọng đối với quan niệm sống của mỗi người và thậm chí là trong sinh hoạt vợ chồng. Như Violet Crawley đã nói trong phim "Tu viện Downton" rằng "Hôn nhân là một việc lâu dài." Do đó, các cặp vợ chồng cần có thời gian ở một mình.

The Epoch Times: Làm thế nào để các cặp vợ chồng vun đắp hôn nhân, đặc biệt trong thời kỳ này?

Bà Venker: Tôi ước mình có thể trả lời câu hỏi này dễ dàng, nhưng chừng nào chúng ta còn chung sống với COVID-19 thì tôi chỉ có thể nói rằng những khó khăn này rồi sẽ qua đi. Hãy cẩn thận không đưa ra quyết định sai lầm về cuộc hôn nhân của bạn vì nó có thể đang dựa trên những hoàn cảnh tạm thời.

Hãy chắc chắn rằng bạn có thời gian ở một mình cũng như gặp bạn bè và đi ra ngoài "hẹn hò" với vợ/chồng mà không bị vướng bận bởi con cái hay việc nhà. Chỉ cần làm những việc đơn giản như đi bộ đường dài hoặc ăn nhanh tại bất kỳ nhà hàng nào mở cửa.

Tôi cũng khuyến khích mọi người sử dụng thời gian này để 'chạy trốn' với một cuốn tiểu thuyết hoặc bắt đầu một sở thích mới, hay bất kỳ điều gì.

The Epoch Times: Ngày nay, phụ nữ nhận được nhiều thông điệp trái chiều về vai trò của họ trong xã hội và trong các mối quan hệ. Người vợ có thể xây dựng một cuộc hôn nhân "êm đềm và nóng nàn" theo những cách nào, như bà đã trình bày trong cuốn sách "Cách Làm Vợ" (How to Be a Wife)?

Bà Venker: Phụ nữ có thể làm rất nhiều điều để cải thiện hoặc thậm chí vực dậy cuộc hôn nhân của họ! Cho đến nay rào cản lớn nhất của phụ nữ là tính thần sẵn sàng tiếp nhận thông điệp vốn khác xa văn hóa hiện đại. Ví dụ: Bước 1 trong cuốn "Cách Làm Vợ" là "Đừng chỉ bảo chồng phải đi đường nào", về cơ bản tôi yêu cầu phụ nữ ngừng yêu cầu chồng phải làm gì. Căng thẳng và phàn nàn không khơi dậy những điều tốt nhất ở một người đàn ông, và nó sẽ không mang lại kết quả như mong đợi.

Một cách tiếp cận tốt hơn là (a) không nói bất cứ điều gì hoặc (b) mềm mỏng và tử tế trong lời nói của bạn. Điều này đòi hỏi sự đồng cảm và sẽ trở nên khó khăn đối với thế hệ ủng hộ nữ quyền như chúng ta, như thể đàn ông mắc nợ phụ nữ vì trong nhiều thế kỷ phụ nữ bị áp bức. Không phải tất cả phụ nữ sẽ nói thẳng rằng đây là điều họ muốn, nhưng cách họ nói chuyện với người đàn ông lại thể hiện điều đó.

Một số điều khác bao gồm: Nắm vững nghệ thuật tôn trọng; tập trung vào những gì bạn có thay vì những gì bạn không có hoặc dễ làm bạn tổn thương.

Dễ tổn thương cũng là một yếu tố quan trọng của một cuộc hôn nhân tốt đẹp; nhưng nó là điều mà nhiều phụ nữ, đặc biệt là ngày nay, phải chống chọi. Họ không chỉ không tin tưởng vào đàn ông và hôn nhân, mà họ còn được đào tạo để tự làm mọi thứ và không bao giờ phải "phụ thuộc vào đàn ông" – không chỉ về tài chính mà còn về mọi phương diện khác. Vì vậy, ý tưởng bày tỏ lòng biết ơn, yêu cầu sự giúp đỡ hoặc thừa nhận rằng họ có thể bị tổn thương rất đáng sợ đối với họ. Tuy nhiên, đây lại là nền tảng của một cuộc hôn nhân bền chặt.

The Epoch Times: Phụ nữ có thể làm gì để giảm bớt tác động của những yếu tố gây căng thẳng bên ngoài như đang phải đối mặt ngày nay?

Bà Venker: Hãy tự chăm sóc bản thân! Có quá nhiều người vợ và người mẹ đã xem nhẹ các mong muốn và nhu cầu của mình để hy sinh cho gia đình. Tôi dành tất cả sự hy sinh cần thiết, nhưng không phải là đánh đổi nhu cầu của bản thân. Đôi khi, điều này chắc chắn sẽ xảy ra và xảy ra cả với người chồng và người cha. Nhưng nó không thể xảy ra đều đặn hoặc thường xuyên mà không có giới hạn. Tất cả chúng ta đều là con người, và chúng ta sẽ không chung sống tốt đẹp với bất kỳ ai nếu chúng ta không chăm sóc bản thân.

Thuần Thanh biên dịch

'Cuộc sống thật khó khăn': tôi luyện nên bản lĩnh người đàn ông

JEFF MINICK

"Cuộc sống thật khó khăn."

"Đây là một chân lý vĩ đại, một trong những chân lý vĩ đại nhất. Nó vĩ đại vì một khi chúng ta nhận thức được bản chất thực sự của vấn đề thì chúng ta sẽ dễ dàng vượt qua. Một khi chúng ta thật sự hiểu rằng cuộc sống là khó khăn và sẵn sàng chấp nhận điều này thì sẽ không còn khó khăn nữa. Khi chúng ta thừa nhận khó khăn trong cuộc sống là luôn luôn tồn tại thì nó không còn là vấn đề nữa."

Cách đây đã lâu, tôi đã giật mình tỉnh thức khi đọc hai đoạn đầu tiên trong cuốn "Con Đường Chẳng Mấy Ai Đi" (The Road Less Traveled) của M. Scott Peck. Tôi cảm nhận được rằng cuộc sống khó khăn biết bao: Tôi đã 33 tuổi, lập gia đình và có một cô con gái mới chào đời, một công việc kinh doanh mới toanh và một đống nợ nần. Nhưng hai đoạn văn này đã giúp tôi thoát khỏi nỗi sợ hãi và chán nản. Kể từ thời điểm đó, tôi đã tạo ra câu thần chú "cuộc sống là khó khăn". Từ đó đến nay, hoàn cảnh của tôi đầy những chông gai thử thách, nhưng năm chữ kỳ diệu đó đã giúp tôi chinh phục nỗi bất hạnh, làm tròn các bổn phận của mình, và tiếp tục tiến về phía trước.

Những chàng trai lạc lối

Nhiều chàng trai và cô gái khi bước vào tuổi trưởng thành đã không nhận ra rằng việc phải xoay sở và đối diện với những rắc rối là một lẽ tự nhiên như hơi thở của cuộc sống vậy. Nhiều nam thanh niên đã đặc biệt phải gánh chịu hậu quả của sự thiếu hiểu biết này. Thiếu vắng người cha hoặc người cố vấn tốt, họ bối rối trước những thay đổi trong tiêu chuẩn về một người đàn ông trưởng thành. Họ nghiện các trò tiêu khiển như uống rượu, ma túy, xem phim khiêu dâm hoặc trò chơi điện tử; và đôi khi đối với những thanh niên có 'cha mẹ trực thăng' [kiểm soát và bảo vệ con thái quá], họ bước vào tuổi 20 mà chẳng hề biết rằng "cuộc sống thật khó khăn".

Số liệu thống kê đã chứng minh nhận định này. Số nam thanh niên phải ngồi tù nhiều gấp 10 lần so với nữ giới, tỷ lệ tự tử của họ gấp 3 lần so với nữ giới, và nam giới có khả năng sử dụng ma túy bất hợp pháp cao hơn nhiều so với nữ giới. Nam giới hiện nay có độ tuổi kết hôn trung bình khoảng 30, trong khi vào năm 1970, độ tuổi kết hôn này là 22.5 và tỷ lệ kết hôn đang suy giảm.

Tuổi thanh xuân kéo dài của nam thanh niên là một hiện tượng tương đối mới. Hai năm trước, khi tôi đọc qua 11 tập truyện "Câu chuyện về nền văn minh" của Will và Ariel Durant, tôi rất ấn tượng bởi sức trẻ của những người đàn ông khi lần đầu tiên họ bước lên vũ đài công chúng. Lịch sử Hoa Kỳ cũng có những trường hợp tương tự như vậy. George Washington lãnh đạo quân đội chống lại người Pháp ở tuổi 21; John Adams vào Đại học Harvard lúc 16 tuổi; và Andrew Jackson bị quân Anh bắt trong Cách mạng Hoa Kỳ và suýt qua đời trong trại tù lúc mới 14 tuổi. Những chàng trai này cùng những nam thanh niên khác đã trưởng thành trong một thế giới sớm dạy cho họ rằng cuộc sống có thể tàn bạo và khắc nghiệt, và họ phải tự mình vượt qua những khó nạn nếu muốn thắng thế.

Ngày nay, những lợi ích vật chất đã cản trở một số chàng trai của chúng ta đối diện với thử thách như cha ông họ đã từng đối mặt. Vì vậy, nó đã ngăn cản sự trưởng thành và hoài bão của họ, khiến họ e dè bước qua tuổi 20 và thậm chí khi bước sang tuổi 30, họ vẫn cứ như những đứa trẻ tuổi dậy thì chỉ tập trung vào bản thân, chơi các trò chơi điện tử mỗi đêm, tiệc tùng với bạn bè, rồi họ choáng váng khi cuộc đời tung một cú đấm móc và hạ gục họ trên sàn đấu.

Trưởng thành

Mặt khác, cũng có nhiều thanh niên mà tôi biết đã sớm trở thành những người lớn có trách nhiệm. Tôi xin giới thiệu với quý vị một vài người trong số họ.

James, 35 tuổi, là một luật sư thành đạt ở Bắc Carolina, đã kết hôn và là cha của 7 đứa trẻ, trong đó 6 đứa trẻ được anh nhận làm con nuôi.

Mike, 40 tuổi, vừa là giám đốc bảo trì vừa là giáo viên dạy hình học tại một trường tư thục nhỏ ở Pennsylvania, đã có gia đình với 7 người con.

Jonathan, 32 tuổi, là một nhân viên bán hàng giỏi cho một công ty phần mềm máy tính, đã kết hôn và là cha của 4 đứa con dưới 6 tuổi; vợ chồng anh mua nhà và sở hữu hàng tá bất động sản cho thuê tại Front Royal, Virginia.

Jeremy là một sinh viên 25 tuổi tốt nghiệp đại học ở thị trấn của tôi, đã tự học cách xây dựng trang web, sở hữu một công ty làm web và đã kết hôn, có hai con và một em bé thứ ba sắp chào đời.

Người hàng xóm tên Sam mà tôi đã đề cập trong một bài báo trước đó, đã kết hôn và có hai con; là một nhà thầu độc lập, anh bắt đầu công việc hàng ngày trước khi mặt trời mọc.

RAYUL/UNSPLASH

Nhiều chàng trai và cô gái khi bước vào tuổi trưởng thành đã không nhận ra rằng việc phải xoay sở và đối diện với những rắc rối là một lẽ tự nhiên như hơi thở của cuộc sống vậy.

Kéo dài tuổi thiếu niên của nam giới là hiện tượng mới.

PUBLIC DOMAIN

Không có gì lạ trong thời thuộc địa khi đàn ông làm lãnh đạo ở độ tuổi rất trẻ; George Washington lãnh đạo quân đội chống lại người Pháp ở tuổi 21. Chân dung của George Washington của Charles Willson Peale, 1772.

Vậy điều gì khiến những thanh niên này và những người khác mà tôi biết khác biệt so với những người đồng trang lứa với họ?

Thứ nhất, họ đã có vợ con và rất coi trọng bổn phận gia đình. Kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp đại học hoặc khi ở độ tuổi ngoài 20, mỗi người trong số họ đều trở thành trụ cột trong gia đình. Và giống như tất cả những người trưởng thành khác, họ đã phải đối mặt và vượt qua những trở ngại và thất vọng trong hành trình tìm kiếm thành công.

Hơn nữa, không ai trong số những người đàn ông này trông chờ vào cứu trợ hoặc chính sách ưu đãi. Họ rất coi trọng công việc của mình và không giống như một số người, họ nhận ra châm ngôn của Jamestown's John Smith: "Không làm thì không có ăn." Họ hiểu rằng họ hằng ngày phải tạo ra thu nhập cần thiết để nuôi gia đình.

Cuối cùng, họ tự hào về công việc của mình. Giống như rất nhiều người đàn ông tôi đã gặp trong đời, họ nỗ lực hết sức mình đối với từng nhiệm vụ, họ nhận thức rằng nếu lừa dối người khác thì sự thật là họ đang tự cướp đi phẩm giá của chính mình.

Vậy nhân tố nào tạo nên những người đàn ông như thế? Họ không xuất hiện như những chiến binh thần thoại thời cổ đại sinh ra từ răng rồng trên đất Colchis. Họ đến từ đâu? Làm thế nào để họ hiểu được chân lý tuyệt vời của M. Scott Peck?

Những người tôi biết trưởng thành trong một gia đình có mẹ, cha, và một số anh chị em. Hầu hết đều đến nhà thờ, và cha mẹ của họ nhấn mạnh tầm quan trọng của giáo dục và sự chăm chỉ. Bằng lời nói và việc làm, cha mẹ, người thân, người tham vấn và giáo viên của họ là những hình mẫu để họ noi gương.

Hãy nói với họ về đau khổ và nghịch cảnh

Các tôn giáo lớn trên thế giới luôn nhìn nhận rằng đời là bể khổ, đau khổ là một phần của thân xác này. Trong hầu hết lịch sử loài người, một môi trường khác nghiệt và các nguyên lý của đức tin tôn giáo đã dạy thanh thiếu niên rằng cuộc sống là không dễ dàng, và chúng ta sẽ thường gặp khổ nạn; và rằng những người đàn ông, những người đàn ông tốt, những người đàn ông thực thụ sẽ đối mặt với những thử thách đó bằng trái tim kiên cường.

Xin kết thúc bài viết bằng một câu chuyện nhỏ minh họa cho chủ đề này. Bên cạnh căn nhà B&B mà vợ chồng tôi đã quản trị ở Waynesville, Bắc Carolina, là nhà Way House, ngôi nhà được đặt theo tên của vị bác sĩ đã xây dựng nó bằng những viên gạch xinh đẹp vào khoảng năm 1900. Một người cháu đã kể cho tôi nghe câu chuyện về người vợ của bác sĩ, cũng chính là bà cô của cô ấy.

Một ngày nọ, khi các cháu trai đi học về, bà Way thông báo rằng bà đã mua một con bò.

"Bà ơi, tại sao bà lại mua một con bò?" chúng hỏi.

Bà nói: "Các cháu, bà chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào đến một ngọn đồi trống đậu mà không dậy sớm đi làm vào lúc bình minh. Bây giờ các cháu có lý do để thức dậy vào buổi sáng."

Đã có một người phụ nữ biết rằng một đàn ông tốt là do được tôi luyện nên, chứ không phải được sinh ra.

Vâng, cuộc sống là khó khăn nhưng bằng cách chấp nhận sự thật đó, chúng ta sẽ loại bỏ sức mạnh tiêu cực của hai từ "khó khăn" này và giải thoát khỏi sự nghi ngờ hoặc tuyệt vọng. Hãy bảo đảm rằng giới trẻ của chúng ta hiểu điều đó.

Jeff Minick có bốn người con và một trung đội cháu chắt. Trong 20 năm, ông đã giảng dạy lịch sử, văn học và tiếng Latin cho các cuộc hội thảo của học sinh giáo dục tại nhà ở Asheville, N.C., Ngày nay, ông sống và viết lách tại Front Royal, Va. Truy cập JeffMinick.com để theo dõi blog của ông.

Ánh Sao biên dịch

Lẩu Dân Ích Chợ Lớn: điểm hẹn mùa lạnh Sài Gòn

BÌNH AN

ALL PHOTOS BY BINH AN/EPOCH TIMES

Lẩu ở đây đặc biệt có dạng lẩu cù lao theo phong cách ngày xưa, với ống khói than hồng chính giữa.

Những ai thường xuyên qua lại trên con đường Châu Văn Liêm ở Quận 5, Sài Gòn thì hẳn đều biết một quán lẩu nghi ngút khói, khách hàng tấp nập không ngơi nghỉ. Quán lẩu này có tên là Dân Ích, có mặt từ những năm 1960. Dân "Chợ Lớn" thì có lẽ không ai xa lạ khi nhắc đến Lẩu Dân Ích.

Lẩu ở đây đặc biệt có dạng lẩu cù lao theo phong cách ngày xưa, với ống khói than hồng chính giữa, xung quanh là nước lẩu gồm cá, tôm, mực ngâm tro, tàu hủ, gan, chả cá, cật, bánh xếp, da heo... thường ăn chung với rau tần ô, cải thảo, mì, bún gạo cùng nước chấm sa tế. Nước lẩu rất thanh và trong, không có vị bột ngọt, người ta cũng không nêm thêm nhiều gia vị. Đối với những người đã quá quen với các loại nước lẩu được nêm đậm đặc như lẩu Thái, lẩu dê, lẩu Tứ Xuyên, thì lẩu Dân Ích lại hoàn toàn khác biệt, rất nhẹ nhàng, vừa đủ. Cá ở đây đặc biệt nổi tiếng ngon và béo, mực ngâm tro kiểu người Hoa có màu nâu nâu nhai giòn giòn sật sật, húp một miếng nước lẩu ăn cùng sợi mì vàng Phúc Kiến dai dai nữa thì thật sự ngon "ngất ngây". Nhúng thêm rau tần ô và cải thảo giòn giòn, thì càng làm cho nồi lẩu thanh mát hơn.

Vào mùa lạnh của Sài Gòn, rất nhiều thực khách chọn cách quay quần quanh một nồi lẩu ấm cúng để vừa trò chuyện, vừa thưởng thức món ăn. Có vị khách chia sẻ chỉ đợi đến trời mưa là có lý do chạy đến quán lẩu Dân Ích, ăn một nồi lẩu nóng khói nghi ngút, than hừng đỏ rực, nước lẩu nóng hổi trong khi bên ngoài đổ mưa.

Các thực khách đều đồng ý rằng từ nước lẩu cho đến các nguyên liệu của lẩu đều rất thanh tao, ăn xong cảm giác thoải mái, không nặng bụng. Đối với những người yêu thích món lẩu thì chắc hẳn quán Dân Ích là một địa điểm nên ghé thăm tại Sài Gòn.

Dạo quanh các quán chè Sài Gòn

BÌNH AN

ALL PHOTOS BY BINH AN/EPOCH TIMES

Chè đậu xanh, đậu đen, đậu đỏ bánh lọt, táo xọn, nhãn nhục, hạt sen... Nhắc đến các món chè ngon "ngất ngây" này, nhiều người sống ở Sài Gòn đều nhắc về kỷ niệm tuổi thơ mỗi buổi trưa lại ra đầu hẻm tự thưởng cho mình một ly...

Quán chè Sài Gòn thời nay mọc lên nhiều như nấm, nhưng những quán chè được nhiều người lui tới vẫn là mấy quán lâu năm, quán Hiển Khánh trên đường Nguyễn Đình Chiểu (đường Phan Đình Phùng cũ) là một ví dụ. Quán mở từ năm 1959, khách đến ăn đều đồng ý rằng điều đáng nói của quán là món nước đường cát thả hoa lài có vị rất đặc biệt mà không nơi nào có, chan vào thạch chè ăn mát dịu và thơm thoang thoảng mùi lài. Ở đây chè không ngọt lịm mà có vị ngọt thanh nhẹ nhàng; có nhiều món chè đa dạng như bạch quả, thạch dừa, thạch vải... và đặc sản là món thạch trắng. Thạch trắng cắt sợi, nhai giòn giòn sật sật ăn với nhãn nhục loại ngon nhất của Hưng Yên thì không gì diễn tả nổi. Trên bàn có để sẵn bánh gai, bánh đậu xanh, bánh cốm... khách có thể dùng chung với trà. Chủ quán rất tận tâm chăm sóc thực khách, nên mấy chục năm gầy dựng đều là nhờ "hữu xạ tự nhiên hương".

Cách đó năm phút đi xe gắn máy, ở chợ Hồ Thị Kỷ có cô Huôi chuyên bán chè Campuchia, nghe nói quán tồn tại đã gần 50 năm, một đĩa chè thập cẩm gồm có chè hạt me, chè hạt mít, mì trứng, bí chưng (tiếng Campuchia gọi là num-à-pơi),... Nghe tên rất lạ so với các món chè Việt, khi tìm hiểu đến cách làm còn thấy độc đáo hơn nữa. Chè hột me khá cầu kỳ: hột me phải được rang lên, đập vỏ, phơi nắng rồi ngâm nước, sau đó tách vỏ thì mới thơm mềm không khác gì hạt đậu. Ăn chung với nước dừa, bùi bùi, dẻo dẻo, béo béo rất lạ miệng. Chè bí chưng thì phải nạo rỗng ruột quả bí ngô, rồi lấp đầy trong đó bằng hỗn hợp nước cốt dừa, lòng đỏ trứng, sữa, sau đó đem đi hấp cách thủy. Bí chưng xong cắt lát ra, ăn vừa ngọt vừa bùi với nước cốt dừa, đó là lý do rất nhiều người mê món bí chưng ở đây.

Thưởng thức một chút hương vị trong ngày nóng ở đây cũng không phải là một ý tưởng tồi.

Ở khu vực quận 5 có một quán ít tuổi hơn, khoảng 30 năm, tên là Hà Ký. Ở đây có đầy đủ các món chè người Hoa như sâm bửu lượng, quy phục linh, tuyết nhĩ táo đỏ đu đủ tiềm, chè mè đen, hột gà trà... Chè ở đây đặc biệt rất đậm đà nhưng không bị quá ngọt. Một ly sâm bửu lượng chất lượng của quán thơm nức mùi thảo mộc, rong biển và củ năng giòn giòn, nhãn nhục dẻo mềm ngọt, bo bo bùi bùi, vị nhạt dịu dịu. Người Hoa ăn chè không chỉ để ngon miệng, mà còn để điều tiết cơ thể, cân bằng âm dương, ngũ hành hài hòa, tốt cho sức khỏe.

Ở Sài Gòn còn có rất nhiều quán chè lâu năm rất đáng ghé thăm khác nữa, thưởng thức một chút hương vị trong ngày nóng ở đây cũng không phải là một ý tưởng tồi cho người Sài Gòn cũng như cho du khách bốn phương.